

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

22 FEBRUARI 1995

ONTWERP VAN DECREET

**tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling
in het Vlaamse Gewest**

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit decreet beoogt de invoering van een erkenningsregeling voor privaatrechtelijke bureaus voor arbeidsbemiddeling die tegen betaling activiteiten uitoefenen in het Vlaamse Gewest.

Het actueel juridisch kader zit vervat in de wet van 3 maart 1958 houdende goedkeuring van het I.A.O.-Verdrag nr. 96 van 1 juli 1949 betreffende bureaus voor arbeidsbemiddeling welke voor hun bemiddeling betaling vragen. Deze wet waarbij België opteert voor de bepalingen van deel 11 van dit Verdrag, houdt in dat arbeidsbemiddeling een overheidsmonopolie is. Private bureaus moeten in principe worden afgeschaft en de overheid moet deze activiteiten overnemen. Dit kader is hernomen in het K.B. van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling en het decreet van 20 maart 1984 houdende oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling.

[Faint, illegible text, likely a signature or stamp]

Het internationaalrechtelijk kader vervat in het I.A.O.-Verdrag nr. 96 gaat in feite al terug tot de I.A.O.-Verdragen nr. 2 en nr. 34. Hoofdbekommernis hierbij was de werknemer en de werkzoekende op de arbeidsmarkt te beschermen tegen ongeoorloofde handelspraktijken van ongecontroleerde private bemiddelingsbureaus die arbeid vaak als koopwaar beschouwden.

Dit kader is tengevolge van de socio-economische, jurisprudentiële en beleidsmatige ontwikkelingen, thans achterhaald.

Vooreerst is het bemiddelingsdomein zowel in de breedte als in de diepte sterk geëvolueerd. Kenschetsend voor de eerste ontwikkeling is de groei van talrijke private bureaus die zich bezighouden met pre- en postplaatsingsactiviteiten, zoals outplacement, werving en selectie. Het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest heeft op deze evolutie ingespeeld en geleid tot meer markttransparantie in deze segmenten van de arbeidsmarkt. De tweede ontwikkeling kristalliseert zich vooral in een aanpak gebaseerd op maatwerk en individuele trajectbemiddeling zoals ondermeer ook geduid in het decreet van 31 maart 1993 houdende vaststelling van het Charter van de Werkzoekende. Beide bewegingen vloeien soms samen in de werking van bestaande private bureaus die zich de facto met bemiddeling in de strikte zin bezighouden. Illustratief in dit verband zijn de „head-huntingbureaus” die reeds enige tijd een feitelijke positie op de arbeidsmarkt hebben ingenomen. Deze bureaus tonen aan dat het overheidsmonopolie, voor wat Vlaanderen betreft uitgeoefend door de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding, in de praktijk reeds uitgehold is. Reeds eerder was dit door de overheid erkend in hoofde van de sector van de uitzendarbeid.

Daarnaast zijn, gelet op de toenemende professionalisering van een aantal terreinen enerzijds en het veralgemeend diversificeringsproces anderzijds, nieuwe categorieën van werknemers ontstaan voor wie de openbare dienst voor arbeidsbemiddeling kennelijk niet in staat is te bemiddelen. De historische wetgever had dit reeds erkend via het reeds geciteerd K.B. van 28 november 1975 voor de schouwspelartiesten, maar deze toepassing geldt wellicht ook voor de kunstenaars in de ruime zin, de betaalde sportbeoefenaars en zeer specifieke beroepen waarbij de toeleiding gebeurt vanuit de onderwijs- of vormingscontext zoals o.m. de luchtvaartpiloten, mannequins en journalisten.

Een andere factor betreft de invloed van de Europese rechtspraak. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen oordeelde op 23 april 1991 dat een inbreuk wordt gepleegd op artikel 90, lid 1, van het E.E.G.-Verdrag wanneer ingeval van een uitsluitend recht op bemiddeling een situatie in het leven wordt geroepen waarin handelen in strijd met artikel 86 van dat verdrag voor het openbare bemiddelingsbureau onontkoombaar is. Dit is, volgens het Hof, met name het geval wanneer ondermeer het openbare bureau kennelijk niet in staat is aan de vraag naar dat soort bemiddeling te voldoen. Deze uitspraak ziet m.a.w. in het bemiddelingsmonopolie van het Duitse Federaal Arbeidsbureau een ontoelaatbaar verbod op bemiddeling van hoger en leidinggevend personeel door particuliere bemiddelingsbureaus.

Deze jurisprudentiële visie wordt niet alleen geschraagd door de meest recente beleidsrapporten op Europees en internationaal niveau, maar zelfs verder uitgebouwd. De dominante beleidsvisie terzake bestaat uit een tweesporen-beleid op vlak van bemiddeling, namelijk enerzijds een versterking van de openbare bemiddeling en anderzijds de geconditio-

neerde toelating van private bemiddeling. Dit is inzonderheid het uitgangspunt in het Witboek van de Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Groei, concurrentievermogen, werkgelegenheid. Naar de 21ste eeuw: wegen en uitdagingen”, het Groenboek van Commissaris P. Flym „Europees sociaal beleid. Opties voor de Unie”, het OESO-rapport „Etude sur l'emploi et le chômage” en het recente I.A.O.-rapport „Le rôle des agences d'emploi privées dans le fonctionnement des marchés du travail”.

Een efficiënte arbeidsallocatie noodzaakt de erkenning van de complementaire werking van particuliere bemiddelingsbureaus. Deze bureaus kunnen met name een constructieve rol vervullen in die arbeidsmarktsegmenten en/of ten aanzien van die werknemerscategorieën waarvoor blijkt dat de openbare dienst objectief kennelijk niet in staat is doelgericht te interveniëren.

Deze Europese verruimingstendens is ook in Vlaanderen waarneembaar. Zo voorziet het Protocol van 17 maart 1993 met betrekking tot de Werkgelegenheidsconferentie, gesloten tussen de Vlaamse regering en de sociale partners, in een verbintenis vanwege de Vlaamse Minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden om een discussienota inzake private bemiddeling op te stellen op grond van o.m.; een socio-juridisch onderzoek. In dit kader werd door de V.U.B. een juridisch rapport opgesteld, getiteld „Het wettelijk kader van de arbeidsbemiddeling tegen betaling”, en door het H.I.V.A. een sociale verkenning gedaan naar de stelsels in Nederland en Groot-Brittannië, weergegeven in het rapport „Mogelijke implicaties van monopolisering van de openbare arbeidsbemiddeling in Vlaanderen”. Inmiddels werd door de heer E. Schuermans C.S. een voorstel van decreet houdende bepalen inzake arbeidsbemiddeling door arbeidsbemiddelingsbureaus opgericht naar privaatrecht in de Vlaamse Raad neergelegd.

Voorliggend ontwerp van decreet is gesteund op de conclusies van hogervermelde wetenschappelijke en beleidsrapporten en houdt rekening met de intenties van voormeld voorstel van decreet. Het beoogt de toelating van private bemiddeling voor bepaalde werknemerscategorieën waarvoor blijkt dat de openbare dienst voor arbeidsbemiddeling, de V.D.A.B., kennelijk niet in staat is de bemiddeling op een doelmatige wijze in te richten.

Hierbij dient vooreerst opgemerkt dat dit decreet slechts één van de twee pijlers vormt van het Vlaams bemiddelingsbeleid. Overeenkomstig de eerder aangehaalde Europese en internationale beleidsrapporten en het afsprakenkader vervat in het Protocol met betrekking tot de Werkgelegenheidsconferentie staat de versterking van de openbare bemiddeling als eerste pijler voorop. De V.D.A.B. is immers de enigste actor op de Vlaamse arbeidsmarkt die effectief, in eigen beheer of door samenwerking met diverse opleidings- en tewerkstellingsinitiatieven, werkt aan de professionele integratie van de risicogroepen op de arbeidsmarkt en daartoe een geïntegreerd aanbod van begeleidings-, opleidings- en bemiddelingsdiensten heeft ontwikkeld. Deze sociale taakstelling kan slechts doeltreffend waargenomen worden indien de V.D.A.B. ook een beleid naar de gemakkelijk bemiddelbaren en naar het bedrijfsleven kan blijven voeren. Dit houdt m.a.w. in dat de openbare dienst beduidend moet aanwezig (kunnen) zijn op de arbeidsmarkt. De private sector heeft dan ook een complementaire rol en dient de gaten die door de openbare diensten niet of niet doelmatig kunnen worden opgevuld, te dichten.

Verder houdt de optimalisering van de arbeidsallocatieprocessen in dat publieke en private sector samenwerken. Dit is ook het uitgangspunt van het reeds aangehaald I.A.O.-rapport dat wellicht ook de grondslag van het nieuw internationaalrechtelijk kader zal vormen. Het ontwerp houdt terzake concreet in dat objectief wordt vastgesteld voor welke categorieën de V.D.A.B. niet in staat is -doelmatig- te bemiddelen en derhalve voor deze categorieën aangewezen is op private bemiddelingspartners. Deze partners kunnen zich op deze arbeidsmarktdomeinen bewegen voor zover zij voldoen aan de erkenningsvoorwaarden bepaald in het decreet. De erkenning mondt op zich uit in een contractueel samenwerkingsverband tussen het erkend bureau en de V.D.A.B. Dit verband moet de continuïteit en zekerheid inzake het marktbezoek in hoofde van het privaat bureau waarborgen, doch ook toelaten dat de openbare dienst het inzicht behoudt omtrent de ontwikkelingen op de arbeidsmarkt. Deze laatste noodzaak wordt in de aangehaalde rapporten algemeen onderkend. De bepalingen vervat in artikel 38 van het besluit van de Vlaamse regering van 21 december 1988 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding kunnen hierbij inspirerend werken.

Belangrijke gegevenheid bij dit ontwerp van decreet is en blijft de beperkte juridische manoeuvreerruimte. De bepalingen van deel 11 van het I.A.O.-verdrag nr. 96 zijn krachtens de wet van 3 maart 1958 immers nog steeds van toepassing voor België, en dus a fortiori ook voor Vlaanderen. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 20 en artikel 21 van dit verdrag geldt deze rechtsgrond nog tot het jaar 2002. Aangezien het verdrag geen overstap voorziet van deel 11 naar deel III - het omgekeerde is wel voorzien -, is de decretale bewegingsruimte beperkt tot de uitzonderingsregeling vervat in artikel 5 van het I.A.O.-verdrag. Dit artikel heeft de laatste jaren een evolutieve toepassing gekend blijkens het geciteerd I.A.O.-rapport en kan derhalve op dezelfde wijze door het Vlaamse Gewest worden aangewend. De Raad van State wijst in haar advies omtrent dit decreetsontwerp nochtans op het feit dat door de implementatie van het decreet geen afbreuk kan worden gedaan aan de algemene beginselen van deel 11 van dit verdrag.

Het decretaal kader is verder geïnspireerd op de decretale erkenningsregelingen inzake uitzendarbeid enerzijds en outplacement, werving en selectie anderzijds. Tevens worden de nuttige bepalingen van het K.B. van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling hernomen.

De voorwaarden die aan het bureau voor arbeidsbemiddeling worden opgelegd om een erkenning te bekomen, beogen een kwalitatieve dienstverlening, markttransparantie, bescherming van de gebruiker en economische leefbaarheid. Via de gedragscode wordt op een decretale wijze ingespeeld op de responsabiliseringsnoodzaak van de private sector zelf. Enerzijds wordt de werking van de bona fide bureaus die zelf reeds met interne deontologische afspraken werken, verstevigd. Anderzijds wordt netwerkvorming tussen private bemiddelingsbureaus aangemoedigd.

Besluitend kan gesteld worden dat het decreet een betere arbeidsallocatie wenst mogelijk te maken voor die segmenten van de arbeidsmarkt waarvoor de openbare dienst niet doeltreffend kan tussenkomen. In die gevallen worden private bureaus toegelaten voor zover zij beantwoorden aan een aantal erkenningsvoorwaarden. Deze voorwaarden strekken er inzonderheid toe de rechten van de gebruikers te waarborgen. De erkenning van de private bemiddelingsbureaus moet resulteren in een samenwerkingsverband met de openbare

dienst voor arbeidsbemiddeling. In die zin beoogt het decreet de aanmoediging van partnerships op de arbeidsmarkt.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Overeenkomstig artikel 19, §1, tweede lid van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen vermeldt dit artikel dat het decreet een aangelegenheid regelt zoals bedoeld in artikel 39 van de Grondwet. Meer bepaald regelt het decreet het domein van de arbeidsbemiddeling wat een gewestmaterie is krachtens artikel 6, §1, IX van voormelde bijzondere wet.

Artikel 2

Dit artikel geeft de meest voorkomende definities weer.

De omschrijving van het begrip „arbeidsbemiddeling tegen betaling” is, voor wat betreft het aspect bemiddeling, gebaseerd op de terminologie van het Sociaalrechtelijk Woordenboek, uitgegeven door het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, alsook op de Nederlandse Arbeidsvoorzieningswet. Voor het aspect betalend karakter wordt verwezen naar de terminologie van artikel 1 van het I.A.O.-Verdrag nr. 96 betreffende bureaus voor arbeidsbemiddeling, welke voor hun bemiddeling betaling vragen en artikel 1 van het K.B. van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling.

De begrippen „minister”, „erkenningscommissie” en „bureau” worden ingevoerd om een vlottere lezing van het decreet te waarborgen.

Artikel 3

Het ontwerp van decreet strekt zich niet uit tot de diverse communicatiemediën. Het is bijvoorbeeld niet van toepassing op werkaanbiedingen die in kranten en weekbladen verschijnen, noch op vacatures die via teletekst worden bekendgemaakt. Deze media kunnen immers niet als echte „tussenpersonen” in het bemiddelingsproces worden beschouwd. In uitzonderlijke gevallen kan zo'n medium nochtans wel onder de toepassing van de decretale regelgeving vallen, namelijk wanneer het als uitsluitend of hoofddoel heeft als tussenpersoon in het plaatsingsgebeuren op te treden.

De regelgeving heeft evenmin betrekking op de bureaus die bedoeld worden in het decreet van 3 maart 1993 houdende de regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest, voor zover zij uitsluitend activiteiten verrichten bedoeld in dit decreet.

Het decreet is ook niet van toepassing op de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding.

Artikel 4

Het algemeen principe zit vervat in deze tekst. Arbeidsbemiddeling tegen betaling is in beginsel verboden in het Vlaamse Gewest. Alleen onder de in dit decreet bepaalde voorwaarden zal dit soort bemiddeling worden toegelaten.

Daarmee behelst dit artikel het kader zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van het aangehaalde K.B. van 28 november 1975.

Dit artikel steunt verder op het uitgangspunt van artikel 5 van het I.A.O.-Verdrag nr. 96 en de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. De regelgeving laat private bemiddeling tegen betaling toe voor wel bepaalde categorieën van personen, namelijk deze waarvoor de openbare bemiddelingsdienst kennelijk niet in staat is doelmatig tussen te komen.

Artikel 5

De in artikel 4 bedoelde categorieën worden vastgesteld door de Vlaamse regering na advies of op voorstel van de sociale partners, vertegenwoordigd in de Sociaal Economische Raad van Vlaanderen. Deze tekst sluit aan bij hetgeen in artikel 5 van het betreffende IAO-Verdrag is vermeld, namelijk de noodzaak van overleg met de betrokken werkgevers- en werknemersorganisaties.

Artikel 6

Deze bepaling stelt als algemeen beginsel dat elk bemiddelingsbureau vooraleer het activiteiten uitoefent in het Vlaamse Gewest, in het bezit moet zijn van een erkenning.

Hierbij wordt ervan uitgegaan dat een bureau effectief werkzaam is in het Vlaamse Gewest van zodra het door advertenties of andere reclame-technieken stappen onderneemt om een activiteit te kunnen ontplooiën.

Gelijkaardige bepaling wordt teruggevonden in artikel 3 van het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest en artikel 4 van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest.

Artikel 7

De procedure van aanvraag van de erkenning wordt bepaald door de Vlaamse regering. Deze stelt eveneens de hernieuwingsprocedure vast.

De minister bevoegd voor het tewerkstellingsbeleid verleent de erkenning. De aanvraag wordt evenwel voorafgaandelijk onderworpen aan het advies van de in het decreet bedoelde erkenningscommissie.

Wanneer het advies niet binnen de gestelde termijn wordt gegeven, kan de minister besluiten dit advies niet af te wachten en zelf een beslissing te nemen. Hij dient wel zijn beslissing te motiveren, inzonderheid door vermelding te maken van de categorieën van personen waarvoor het bureau rechtsgeldig mag bemiddelen. De hier bedoelde termijn dient te worden vastgesteld door de Vlaamse regering mede in het kader van de procedureregeling.

Paragraaf drie stelt dat de erkenning voor de duurtijd van één jaar wordt verleend en hernieuwbaar is voor eenzelfde periode. Deze duurtijd vloeit voort uit artikel 5; 2, b van het I.A.O.-Verdrag nr. 96. Telkens adviseert de erkenningscommissie.

De verleende erkenning is blijkens paragraaf vier niet voor overdracht vatbaar want persoonlijk.

Tenslotte wordt in dit artikel bepaald dat de Vlaamse regering de mogelijkheid heeft om, na advies van de erkenningscommissie, een termijn te bepalen binnen welke het bureau effectief moet gebruik maken van de erkenning. Aldus kan worden vermeden dat de erkenningsvoorwaarden door al dan niet bewust de zaken te laten aanslepen, niet meer vervuld zijn op het ogenblik van de daadwerkelijke exploitatie van het bureau. Tevens kunnen hierdoor fictieve aanvragen worden tegengegaan.

Globaal beschouwd herneemt dit artikel het procederaal kader van de andere erkenningsregelingen.

Artikel 8

Dit artikel somt de voorwaarden op waaraan een bureau moet voldoen om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven. De inleidende zin houdt terzake rekening met het advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, d.d. 7 november 1991 betreffende het voorontwerp van decreet houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest.

Paragraaf één betreft de bureaus voor arbeidsbemiddeling met maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest of de natuurlijke personen die vanuit dit Gewest activiteiten uitoefenen.

De eerste zeven voorwaarden hebben tot doel de eerlijkheid, probiteit en deugdelijkheid van de bureaus te garanderen. Deze voorwaarden zijn gelijkkluidend met deze vermeld in artikel 6, §1 van het decreet van 3 maart 1993 dat zich richt tot de outplacement-, wervings- en selectiebureaus. Zij hebben inzonderheid als oogmerk het naleven van het handels- en vennootschapsrecht, de sociale en fiscale wetgeving. Hieronder wordt bijvoorbeeld de naleving op de wetgeving inzake de kinderarbeid verstaan.

De voorwaarden 8 tot en met 21 beogen inhoudelijke waarborgen ten aanzien van de werking van de bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling. Vooreerst moet er in ieder bureau een zekere professionele deskundigheid aanwezig zijn. Het betreft hier tenslotte nog altijd een activiteit waar mensen centraal staan. De ervaring met de privaatrechtelijke bemiddeling voor schouwspelartiesten leert dat criteria inzake beroepsdeskundigheid nodig zijn om vergelijkingen naar systemen van mensenhandel tegen te gaan. Deze criteria dienen verduidelijkt te worden in een uitvoeringsbesluit. Ook hier is het parallelisme met het decreet van 3 maart 1993 nagestreefd.

Voorwaarde 9 brengt verder een scheiding tussen bepaalde activiteiten te weeg. De scheiding wordt doorgevoerd tussen bemiddeling enerzijds en uitzendarbeid, outplacement en sociaal secretariaat anderzijds. Bedoeling is te vermijden dat werknemers en werkzoekenden, maar ook werkgevers door eenzijdige verwijzingssystemen rechtstreeks of onrechtstreeks gebonden zijn aan één bureau. Dit zou vanzelfsprekend de vrijheid van werknemers en werkgevers in het gedrang brengen.

De bepalingen vervat in de punten 10 tot en met 12 refereren naar de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de werknemer, de bescherming van de bedrijfsinterne gegevens en het recht op inzage in de opgeslagen gegevens. Dergelijke bepalingen komen eveneens voor in het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest

alsook in het decreet van 31 maart 1993 houdende vaststelling van het Charter van de Werkzoekende.

Voorwaarde 13 stelt dat een bemiddelingsbureau zich ertoe moet verbinden de personen die beroep doen op zijn diensten, op een objectieve, respectvolle en niet-discriminerende wijze te behandelen. Hieronder wordt verstaan dat een bureau in zijn werking geen onderscheid mag maken naargelang geslacht, leeftijd, ras, burgerlijke stand, huidskleur, nationaliteit, levensovertuiging of maatschappelijke afkomst van de werknemer. Dit beginsel vindt men met evenveel woorden terug in het decreet van 31 maart 1993 houdende vaststelling van het Charter van de Werkzoekende.

Het komt ons voor dat de principes die krachtens dit Charter aan de openbare dienst worden opgelegd, evenzeer gelden voor de private bemiddelingsbureaus.

Het bepaalde van punt 14 verwijst naar het verbod om enige vergoeding van de werknemer of werkzoekende te vragen of aanvaarden. Het betalend karakter van de bemiddeling slaat dus op de aanwervende werkgever. Daarmee worden diensten zoals „retailing” die betaling van de werknemer vragen uitgesloten.

Krachtens de voorwaarde vermeld sub 15 dient het bemiddelingsbureau zich te onthouden van elke inmenging in het personeelsbeleid *sensu lato* van de werkgever. De verhouding tussenpersoon-werkgever dient transparant te blijven.

De onder punt 16 gevatte voorwaarde spruit rechtstreeks voort uit de bepalingen van artikel 5 van het reeds geciteerd I.A.O.-Verdrag en beoogt een doorzichtigheid van de tarifiering.

De bepaling van punt 17 strekt ertoe een samenwerkingsverband tot stand te brengen tussen het erkend bureau en de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding. Dit verband moet de samenwerking tussen beide actoren regelen inzonderheid met betrekking tot de gegevens-transmissie voortvloeiend uit het Protocol van 22 december 1988 tot regeling van de betrekkingen tussen de instellingen ontstaan uit de herstructurering van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tenminste voor zover dit nodig is om hetzij de transparantie van de arbeidsmarkt te waarborgen of hetzij de werkzoekenden gelijkvormig te behandelen.

Punt 18 houdt een bemiddelingsverbod in ten aanzien van ondernemingen waar zich een staking of lockout voordoet of er tijdelijke werkloosheid heerst omwille van slecht weer of economische oorzaken. Deze bepaling sluit aan bij identieke bepalingen in de wetgeving op de uitzendarbeid en de Nederlandse Arbeidsvoorzieningswet.

De voorwaarde vermeld onder punt 19 beoogt het bijhouden van relevante gegevens inzake de behandelde vacatures en de bemiddelingsactiviteiten uitgeoefend in het buitenland.

Wat punt 20 betreft kan worden opgemerkt dat deze bepaling aansluit op gelijkkluidende bepalingen in de wetgeving betreffende de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten. Bovendien is het de bedoeling bemiddelingsactiviteiten te verbieden wanneer het bureau kan vaststellen dat de tewerkstelling waarvoor bemiddeld wordt, een inbreuk inhoudt op de sociale of de fiscale wetgeving. Het mag duidelijk zijn dat deze laatste bepaling dient te worden gelezen als een klaarblijkelijke mogelijkheid van het bureau om de inbreuk vast te stellen.

Ingevolge de voorwaarde vervat sub 21 moeten de erkende bureaus, zoals ook reeds het geval is voor de uitzendbureaus en de kosteloze bemiddelingsbureaus, op regelmatige wijze

informatie ter beschikking stellen middels een activiteitenverslag. Deze bepaling beoogt de optimalisatie van de kennis van het arbeidsmarktgebeuren en wordt ook uitvoerig gemotiveerd in het voorbereidend HIVA-rapport.

De bepaling van punt 22 refereert naar het bestaand juridisch kader van het IAO-Verdrag nr. 9 inzake de bemiddeling voor de sector van de zeescheepvaart.

Tenslotte kan overeenkomstig de in punt 23 vermelde voorwaarde aan de bureaus een gedragscode worden opgelegd op eensluidend advies van de erkenningscommissie. Daardoor wordt de mogelijkheid geboden om de particuliere gedragscodes die zich in de sector hebben ontwikkeld, te harmoniseren alsook de bepalingen ervan bindend te maken. Het houdt ook onrechtstreeks een netwerkvorming van de sector van de private bemiddelingsbureaus in. Deze bepaling komt ook voor in het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest.

Krachtens het tweede lid van deze paragraaf kan de Vlaamse regering na advies of op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen specifieke erkenningsvoorwaarden vaststellen voor bepaalde categorieën van personen.

Paragraaf 2 behandelt de erkenningsvoorwaarden voor bureaus met maatschappelijke zetel in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest of Waalse Gewest. In beginsel zijn deze bureaus onderworpen aan gelijkwaardige voorwaarden als deze voor bureaus met maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest. Indien zij reeds erkend zijn in hun Gewest moeten zij hun gelijkwaardigheid aantonen. De erkenningscommissie behoudt nochtans de adviesbevoegdheid om een deel of het geheel van de erkenningsvoorwaarden die gelden in het Vlaamse Gewest, op te leggen. Dit is met name het geval wanneer zou blijken dat er geen gelijkwaardige voorwaarden in het andere Gewest gelden.

Paragraaf 3 stelt de buitenlandse bureaus uit de Europese Gemeenschap gelijk met de Belgische. Krachtens het non-discriminatie-beginsel kan de bevoegde Lid-Staat immers geen bijkomende voorwaarden opleggen.

In paragraaf 4 worden de voorwaarden vastgesteld voor buitenlandse bureaus van buiten de Europese Gemeenschap. Deze bureaus moeten voldoen aan de voor het Vlaamse Gewest gestelde voorwaarden. Ten aanzien van deze bureaus geldt het internationaalrechtelijk non-discriminatie-beginsel niet. Bovendien is het uiterst moeilijk om de effectiviteit van de erkenningsvoorwaarden opgelegd door het land van herkomst, te verifiëren. Door te stellen dat dergelijk bureau ook in het land van herkomst actief moet zijn op vlak van bemiddeling wordt voorkomen dat een bureau in het buitenland zou worden opgericht met de uitsluitend bedoeling werkzaam te zijn in het Vlaamse Gewest.

Artikel 9

Deze bepaling legt aan het bureau de voorwaarde op nominatie de personen aan te duiden en kenbaar te maken die gerechtigd zijn het bureau jegens derden te verbinden en het in rechte te vertegenwoordigen.

Artikel 10

De hierin vervatte bepaling heeft tot doel de juiste documenten en bewijsstukken vast te stellen alsook de erkenningscommissie de mogelijkheid te bieden op grond van precieze gegevens de erkenningsaanvraag te beoordelen. De commissie kan tevens op verzoek van een lid of een bureau het bureau oproepen zodat ter plaatse de nodige informatie of uitleg kan worden verstrekt.

Artikel 11

Een bureau dat erkend is geworden, moet vanzelfsprekend aan de erkenningsvoorwaarden op een blijvende wijze beantwoorden. Zo niet komen de rechten van de gebruikers of klanten in gevaar of worden de normale concurrentievoorwaarden geschaad.

De minister krijgt in dit kader dan ook de bevoegdheid de verleende erkenning in te trekken of tijdelijk te schorsen. Deze intrekking of schorsing kan slechts worden uitgesproken na advies van de erkenningscommissie en voor zover het één van de negen opgesomde hypothesen betreft. De minister dient zijn beslissing omstandig te motiveren. Hij is in voorkomend geval gehouden door het eenparig advies van de commissie.

Het betrokken bureau krijgt de gelegenheid om voorafgaandelijk gehoord te worden.

Op verzoek van een gewone meerderheid van de erkenningscommissie of op eenparig verzoek van hetzij de werkgevers-, hetzij de werknemersfractie kan de minister de lopende erkenning vervangen door een tijdelijke erkenning van zes maanden. Binnen deze termijn moet het bureau het bewijs leveren dat het opnieuw voldoet aan de normale erkenningsvoorwaarden.

De minister kan krachtens het bepaalde in paragraaf 3 de voorziene termijn van schorsing verminderen. Hij wint dan voorafgaandelijk het advies in van de erkenningscommissie.

De paragrafen 4 en 5 regelen de verhouding tussen de erkenningscommissie en de ambtenaren of beampten belast met het toezicht op de decretale regelgeving.

Artikel 12

Deze bepaling stelt dat geen nieuwe erkenning kan worden verleend aan de exploitant wiens erkenning is ingetrokken. Daarmee wordt aangeknoopt met het beginsel vervat in artikel 14, eerste lid, van het K.B. van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling.

Artikel 13

Dit artikel stelt dat de erkenning ambtshalve geschrapt wordt bij de definitieve stopzetting van de bemiddelingsactiviteiten.

Artikel 14

Teneinde de werkzoekenden en werkgevers die op een bureau beroep doen, op een gepaste en doeltreffende wijze voor te lichten omtrent hun rechten, moet het bureau een toegan-

kelijke tekst aan zijn klanten bezorgen of in zijn lokalen afficheren.

Deze tekst wordt vastgesteld door de minister na advies van de erkenningscommissie. Een gelijkaardige bepaling fungeert in het decreet van 3 maart 1993 ten aanzien van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus.

Tevens stelt dit artikel dat het bureau in zijn briefwisseling melding moet maken van het erkenningsnummer. Dit geeft de gebruiker een zekere waarborg inzake dienstverlening.

Artikel 15

De bepalingen vervat in artikel 15, vinden hun oorsprong in artikel 19 van het K.B. van 28 november 1975. Met het oog op de bescherming van sommige werknemerscategorieën is het behoud van deze bepalingen die de materiële scheiding met bepaalde economische activiteiten beogen, nog steeds verantwoord.

Artikel 16

Dit artikel steunt op artikel 5 van voormeld I.A.O.-Verdrag en strekt ertoe de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten te doen naleven.

Artikel 17

Het bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling moet de wijzigende gegevens die betrekking hebben op de oprichtingsakte, het statuut en de gemandateerde personen ter kennis brengen van de minister en de erkenningscommissie. Ook de stopzetting van de activiteit moet worden meegedeeld zodat de erkenning formeel kan worden doorgehaald.

Artikel 18

Naar analogie met de decretale regelgevingen inzake uitzendarbeid, outplacement, werving en selectie wordt de adviesbevoegdheid in deze aangelegenheid toevertrouwd aan een erkenningscommissie opgericht in de schoot van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen.

In de erkenningscommissie zetelen een gelijk aantal vertegenwoordigers van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties, twee externe deskundigen alsook twee ambtenaren van de bevoegde administratie.

Enkel de vertegenwoordigers van de sociale partners zijn stemgerechtigd; de toegevoegde experten en ambtenaren hebben louter een adviesbevoegdheid.

De voorzitter van de commissie wordt gekozen onder één van de leden van de SERV. De aldus gekozen voorzitter is niet stemgerechtigd. Bij diens afwezigheid neemt een ander lid van de SERV het voorzitterschap waar.

Krachtens paragraaf 3 is het mandaat van lid van de erkenningscommissie niet verzoenbaar met de hoedanigheid van bestuurder, zaakvoerder, lasthebber of aangestelde van een bemiddelingsbureau.

Om doelmatigheidsredenen voorziet paragraaf 4 in de mogelijkheid van fusie met de erkenningscommissie bedoeld in het decreet van 3 maart 1993. Dit gebeurt op voorstel van de SERV.

Artikel 19

Dit artikel regelt het toezicht op de uitvoering van het decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan. Inzonderheid bepaalt het de modaliteiten binnen dewelke de aangewezen ambtenaren en beambten ter plaatse onderzoeken kunnen uitvoeren.

Het betreft hier, onverminderd de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie, de ambtenaren en beambten die door de minister, bevoegd voor het tewerkstellingsbeleid, worden aangesteld. Zij kunnen binnen het omschreven kader lokalen betreden, onderzoeken instellen, documenten inzien en in beslag nemen, waarschuwingen geven en processen-verbaal opstellen.

De bepalingen van dit artikel stemmen overeen met de bepalingen van artikel 12 van het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest.

Artikel 20

Hierin zitten de strafbepalingen vervat die van toepassing zijn in de opgesomde gevallen. Terzake kan gerefereerd worden naar de bepalingen van artikel 27 van het K.B. van 28 november 1975. De gelijklopendheid met artikel 14 van het decreet van 3 maart 1993 is tevens betracht.

Artikel 21

Dit artikel herneemt de bepaling van artikel 28 van het K.B. van 28 november 1975.

Artikel 22

Kwestieuze bepaling herneemt hetgeen gesteld is in artikel 29 van het K.B. van 28 november 1975.

Artikel 23

Deze bepaling vindt zijn oorsprong in artikel 30 van het K.B. van 28 november 1975.

Artikel 24

Door deze tekst wordt dezelfde verjaringstermijn ingevoerd als deze voorzien in de decretale regelgevingen van 6 maart 1991 en 3 maart 1993.

Artikel 25

Krachtens dit artikel is het mogelijk administratieve geldboetes op te leggen aan de bemiddelingsbureaus die actief zijn in het Vlaamse Gewest zonder regelmatige erkenning. Het mechanisme van de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboetes toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten wordt hiertoe aangewend.

Artikel 26

Artikel 23 van het decreet van 20 maart 1994 houdende oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling

wordt opgeheven. Deze decretale regelgeving treedt immers in de plaats van artikel 23.

Artikel 27

Kwestieuze bepaling brengt een wijziging aan artikel 6, §1, 11° van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest aan. Aldus wordt enerzijds de cumul van outplacementactiviteiten met bemiddelingsactiviteiten uitgesloten maar anderzijds de gelijktijdige uitoefening van wervings- en selectieactiviteiten met bemiddelingsactiviteiten mogelijk gemaakt.

Artikel 28

Deze bepaling strekt ertoe het beginsel vervat in artikel 27 door te trekken naar de sector van de uitzendarbeid.

Artikel 29

Dit artikel beoogt de verdere uitwerking van het K.B. van 28 november 1975 totdat de nodige uitvoeringsbesluiten krachtens onderhavig decreet zijn getroffen. Aldus ontstaat er geen lacune inzake erkenningsregelingen.

Artikel 30

Door deze bepaling blijven de vergunningen verleend krachtens het K.B. van 28 november 1975 ook in de administratieve overgangsfase gelden.

Artikel 31

Dit artikel bepaalt dat het decreet in werking treedt op de door de Vlaamse regering bepaalde datum.

Brussel, 25 januari 1995.

De minister-president van de Vlaamse regering,

L. VAN DEN BRANDE

*De Vlaamse Minister van Tewerkstelling
en Sociale Aangelegenheden,*

L. PEETERS

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET
tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse Minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden ;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse Minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

HOOFDSTUK 1

Inleidende bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107 quater van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1" arbeidsbemiddeling tegen betaling : het geheel van activiteiten, uitgeoefend door een tussen-persoon, dat erop gericht is werknemers bij te staan bij het zoeken van een nieuwe tewerkstelling en/of werkgevers bij het zoeken van arbeidskrachten, en met het doel hetzij een rechtstreeks of onrechtstreeks materieel voordeel te bekomen van de werknemer, de werkgever of beiden, hetzij, zonder daarbij een materieel voordeel na te streven, van deze personen of van één van hen een bijdrage, toelatings- of inschrijvingsgeld of enige vergoeding te bekomen voor het optreden ;

2" de minister : de Vlaamse minister die het tewerkstellingsbeleid onder zijn bevoegdheid heeft ;

3" de erkenningscommissie : de commissie ingesteld bij artikel 18 van dit decreet ;

4" het bureau : de rechtspersoon of de natuurlijke persoon die, onder welke naam dan ook, optreedt als tussenpersoon in de zin van 1".

HOOFDSTUK 11

Algemene beginselen

Artikel 3

De exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling is verboden behoudens onder de voorwaarden bepaald in dit decreet.

Artikel 4

Dit decreet is niet van toepassing op bekendmakingen in kranten en publicaties of

door middel van auditieve of visuele media tenzij deze als uitsluitend of hoofddoel hebben als tussenpersoon in de zin van artikel 2,1^o op te treden, noch op de bureaus die onder de toepassing vallen van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest.

Dit decreet is evenmin van toepassing op het Vast Secretariaat voor Werving van het Rijkspersoneel en op de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding.

Artikel 5

De Vlaamse regering bepaalt op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen de categorieën van personen waarvoor de openbare dienst voor arbeidsbemiddeling kennelijk niet in staat is aan de vraag naar arbeidsbemiddeling op een doelmatige wijze te voldoen.

Artikel 6

Zonder voorafgaande erkenning mag niemand een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling voor de in artikel 5 bedoelde categorieën exploiteren, noch met het oog op de exploitatie ervan, adverteren of reclame maken.

HOOFDSTUK 111

Erkenningsregeling

AFDELING 1

Erkenning

Artikel 7

§1. De Vlaamse regering bepaalt de procedure inzake de aanvraag van de erkenning en de hernieuwing ervan.

§ 2. De erkenning wordt verleend door de minister na advies van de erkenningscommissie.

Wanneer het advies niet binnen de door de Vlaamse regering vast te stellen termijn wordt verleend, kan de minister een beslissing nemen. Deze beslissing dient met redenen te worden omkleed.

Wanneer de minister afwijkt van het advies, dient hij zijn beslissing met redenen te omkleeden.

§ 3. De erkenning wordt verleend voor een periode van één jaar en is hernieuwbaar na advies van de erkenningscommissie.

§4. De verleende erkenning is niet voor overdracht vatbaar.

§ 5. Overeenkomstig de nadere regelen die de Vlaamse regering bepaalt, kan de minister, na advies van de erkenningscommissie, een termijn bepalen waarbinnen het bureau effectief gebruik moet maken van de erkenning.

Artikel 8

§ 1. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een bureau met maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° regelmatig opgericht zijn in de vorm van een handelsvereniging of een vereniging zonder winstgevend doel waarvan, blijkens de statuten, de activiteit bestaat uit het exploiteren van een bureau ;

2" indien het een natuurlijk persoon betreft, moet deze persoon de burger- en politieke rechten genieten ;

3" niet in staat van faillissement of in staat van kennelijk onvermogen verkeren, noch het voorwerp uitmaken van een procedure tot faillietverklaring, noch een gerechtelijk akkoord hebben aangevraagd of verkregen ;

4" onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben aan wie het uitoefenen van dergelijke functies is verboden krachtens het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 waarbij aan bepaalde veroordeelden en aan de gefailleerden verbod wordt opgelegd bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen en waarbij aan de rechtbanken van koophandel de bevoegdheid wordt toegekend dergelijk verbod uit te spreken ;

5° onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning of tot hernieuwing van de erkenning, aansprakelijk gesteld zijn voor de verbintenissen of schulden van een gefailleerde vennootschap, bij toepassing van de artikelen 35, 6°, 63 ter, 123 tweede lid, 7" of 133 bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen ;

6" onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning of tot hernieuwing van de erkenning, herhaaldelijk of op een ernstige wijze in overtreding zijn geweest op het gebied van de fiscale verplichtingen, de sociale verplichtingen of de wettelijke en reglementaire bepalingen met betrekking tot de exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling ;

7" onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben aan wie de burger- en politieke rechten zijn ontnomen ;

8" voldoen aan de verplichtingen die de sociale of de belastingswetgeving opleggen ;

9" beantwoorden aan de criteria van professionele deskundigheid die door de Vlaamse regering worden vastgesteld ;

10" in zijn werking geen banden van exclusieve of overwegende aard onderhouden met hetzij een uitzendbureau bedoeld in artikel 7, 1" van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, hetzij een outplacement-bureau bedoeld in artikel 2, 4" van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest, hetzij een sociaal secretariaat bedoeld in artikel 44 van het K.B. van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders ;

11" zich ertoe verbinden de persoonlijke levenssfeer van de werknemer te eerbiedigen en de gegevens die tot de persoonlijke levenssfeer behoren, enkel te gebruiken met toestemming en in het belang van de werknemer in het kader van zijn professionele herinschakeling en met inachtneming van de bepalingen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens ;

12" zich ertoe verbinden elke informatie over de opdrachtgevende werkgever enkel te gebruiken binnen het kader van de in artikel 2, 1° bedoelde activiteiten ;

13" zich ertoe verbinden inzage te verlenen aan de personen bedoeld in 11" en 12" betreffende de over hen opgeslagen gegevens en hen, op hun verzoek, na beëindiging van de opdracht hun dossier terug te geven ;

14" zich ertoe verbinden de personen bedoeld in 11" en 12" op een objectieve, respectvolle en niet-discriminerende wijze te behandelen ;

15" zich ertoe verbinden onder geen beding enige vergoeding van de werknemer of de werkzoekende te vragen of te aanvaarden ;

16" zich ertoe verbinden noch de aanwervingsbeslissing, noch de onderhandelingen daaromtrent, noch het personeelsbeleid van de opdrachtgevende werkgever te beïnvloeden ;

17" zich ertoe verbinden enkel beloning en kosten in rekening te brengen volgens een schaal overlegd en goedgekeurd door de Vlaamse regering. De Vlaamse regering kan te dien einde, na advies van de erkenningscommissie, een algemene schaal vaststellen ;

18" zich ertoe verbinden een samenwerkingsovereenkomst af te sluiten met de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding overeenkomstig de voorwaarden en modaliteiten bepaald door de Vlaamse regering na advies van het beheerscomité van deze Dienst ;

19" de gedragscode onderschrijven waarvan de inhoud wordt vastgelegd door de Vlaamse regering op eensluidend advies van de erkenningscommissie.

§ 2. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een bureau met maatschappelijke zetel in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest of het Waalse Gewest aantonen dat het in zijn gewest aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in § 1 voldoet.

Indien de erkenningscommissie tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan zij de minister adviseren een deel of het geheel van de voorwaarden op te leggen zoals bepaald in § 1.

§ 3. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een buitenlands bureau met maatschappelijke zetel binnen de Europese Gemeenschap aantonen dat het in zijn land aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in § 1 voldoet.

Indien de erkenningscommissie tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan zij de minister adviseren een deel of het geheel van de voorwaarden op te leggen zoals bepaald in § 1.

§ 4. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een bureau met maatschappelijke zetel buiten de Europese Gemeenschap voldoen aan de voorwaarden vermeld in § 1.

Het moet daarenboven het bewijs leveren dat het in het land van herkomst activiteiten in de zin van artikel 2.1" uitoefent.

Artikel 9

Het bureau dat een erkenning of een hernieuwing ervan aanvraagt, moet de naam van de natuurlijke persoon of personen met woon- of verblijfplaats in België en die gemachtigd zijn het bureau tegenover derden te verbinden en het in rechte te vertegenwoordigen, meedelen.

Artikel 10

De Vlaamse regering bepaalt welke documenten en bewijsstukken het bureau bij de aanvraag tot erkenning of tot hernieuwing ervan moet voegen.

Het bureau moet aan de erkenningscommissie alle bijkomende documenten, stukken en inlichtingen verstrekken die zij nodig acht om na te gaan of de erkenningsvoorwaarden vervuld zijn.

Indien een lid van de erkenningscommissie of het bureau erom verzoekt wordt dit laatste gehoord.

AFDELING 11

Intrekking of schorsing van de erkenning

Artikel 11

§ 1. De minister kan, na advies van de erkenningscommissie, de erkenning intrekken of schorsen voor de termijn die hij bepaalt wanneer :

1° het bureau de erkenningsvoorwaarden niet meer vervult ;

2° het bureau de bepalingen van dit decreet overtreedt ;

3° de aanvrager of de personen bedoeld in artikel 8, § 1, 2° en 4°, tijdens de geldigheidsduur van de erkenning een onherroepelijke veroordeling hebben opgelopen wegens valsheid in geschrifte, gebruik van valse geschriften of wegens misdaden en wanbedrijven, bepaald bij de titels VII en IX van boek 11 van het Strafwetboek, alsmede wegens één van de inbreuken bepaald bij artikel 20 van dit decreet ;

4° de erkenning verleend werd op grond van verklaringen die vals, onvolledig of onjuist worden bevonden ;

5° het bureau plaatsingen heeft verricht in samenwerking met Belgische of buitenlandse bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling die niet over een geldige erkenning beschikken ;

6° de personen bedoeld in artikel 8, § 1, 2° en 4°, de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten overtreden ;

7° de personen bedoeld in artikel 8, § 1, 2° en 4°, als voorwaarde voor de plaatsing, de verplichting opleggen aankopen of uitgaven te doen in een drankgelegenheden, een hotel of een logement of in enig andere handelszaak of onderneming ;

8° de personen bedoeld in artikel 8, § 1, 2° en 4°, als voorwaarde stellen dat de geplaatste personen hen bij iedere nieuwe indiensttreding zullen laten optreden ;

9° de personen bedoeld in artikel 8, § 1, 2° en 4°, toelaten dat in hun bureau activiteiten worden uitgeoefend door personen wier erkenning werd ingetrokken.

De minister dient zijn beslissing met redenen te omkleden.

Wanneer de erkenningscommissie een eenparig advies uitbrengt, dient de minister dit advies te volgen. Ingeval van een niet-eenparig advies beslist de minister en deelt hij zijn beslissing mee aan de erkenningscommissie.

Het betrokken bureau wordt vooraf gehoord door de erkenningscommissie of ten minste daartoe behoorlijk opgeroepen.

§ 2. In geval het bureau niet langer aan de erkenningsvoorwaarden voldoet kan de minister, hetzij op het verzoek van een gewone meerderheid van de erkenningscommissie, hetzij op eenparig verzoek van de werkgeversvertegenwoordigers of de werknemersvertegenwoordigers in de erkenningscommissie, de lopende erkenning vervangen door een erkenning voor de duur van zes maanden tijdens welke het bureau het bewijs moet leveren dat opnieuw voldaan wordt aan de voorwaarden van artikel 8.

§ 3. De minister kan, na advies van de erkenningscommissie, de termijn van de schorsing verminderen met inachtneming van het bepaalde in § 1, derde lid.

§ 4. De erkenningscommissie kan de feiten die haar ter kennis komen en die wijzen op overtredingen of tekortkomingen zoals bedoeld in § 1, ter kennis brengen van de minister die de ambtenaren en beambten, aangewezen krachtens artikel 18 met een onderzoek belast.

§ 5. De in § 4 bedoelde ambtenaren en beambten stellen de erkenningscommissie in kennis van alle waarschuwingen, termijnen en processen-verbaal bedoeld in artikel 18, § 3.

Artikel 12

Iedere exploitant van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling wiens erkenning wordt ingetrokken, kan geen nieuwe erkenning meer krijgen.

Artikel 13

De weigering, intrekking of schorsing van de erkenning, beslist overeenkomstig de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten, doet geen enkel recht op vergoeding ontstaan.

AFDELING 111

Werklingsregelen

Artikel 14

Het bureau is ertoe gehouden een tekst waarin de rechten van de werknemer en de werkgever worden uiteengezet, te overhandigen aan de gegadigden of in extenso aan te plakken in de voor het publiek toegankelijke lokalen van het bureau op de plaats waar hij het best kan worden gelezen.

De inhoud van deze tekst wordt vastgesteld door de minister na advies van de erkenningscommissie.

Het bureau is er eveneens toe gehouden in zijn briefwisseling melding te maken van het erkenningsnummer en de erkende activiteit.

Artikel 15

Het bureau mag in geen geval in een drankgelegenheid of in een aanhorigheid van een dergelijke gelegenheid worden gevestigd.

Zo het bureau gevestigd is in een handelshuis, met uitzondering van een drankgelegenheid, moet het zonder toedoen van de handelaar of diens aangestelde toegankelijk zijn langs een afzonderlijke ingang.

Artikel 16

Het bureau mag werknemers in het buitenland werven of plaatsen op voorwaarde dat de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten wordt nageleefd.

Artikel 17

Het bureau is ertoe gehouden de minister en de erkenningscommissie in kennis te stellen van :

1" de wijzigingen aangebracht in de oprichtingsakte, het statuut of de lijst van bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of aangestelden ;

2" de wijzigingen betreffende de naam van de natuurlijke persoon of personen met verblijfplaats in België die gemachtigd zijn het bureau tegenover derden te verbinden en het in rechte te vertegenwoordigen ;

3" de stopzetting van de in dit decreet bedoelde activiteit. Bij de definitieve stopzetting wordt de erkenning geschrapt.

AFDELING IV

Erkenningscommissie inzake arbeidsbemiddeling

Artikel 18

§ 1. In de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen wordt een commissie voor de erkenning van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling opgericht.

De erkenningscommissie wordt belast met de taak de minister van advies te dienen omtrent de erkenning, de hernieuwing, de schorsing of de intrekking van de erkenning.

§ 2. De erkenningscommissie is samengesteld uit :

1° een voorzitter ;

2° een gelijk aantal vertegenwoordigers van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties ;

3° twee deskundigen die onafhankelijk staan tegenover enerzijds de organisaties die in de erkenningscommissie vertegenwoordigd zijn en anderzijds de bureaus bedoeld in dit decreet en waarvan tenminste één houder is van het diploma van doctor of licentiaat in de psychologie ;

4° twee ambtenaren van het Departement Economie, Werkgelegenheid en Binnenlandse Aangelegenheden van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De voorzitter wordt gekozen onder de leden van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen. Er bestaat een wisselend voorzitterschap tussen de leden die de werkgevers- en de werknemersorganisaties vertegenwoordigen. Bij afwezigheid van de voorzitter neemt een lid van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen het voorzitterschap over.

De leden van de erkenningscommissie worden door de Vlaamse regering benoemd. Deze bepaalt tevens de nadere regelen betreffende de samenstelling en de werkwijze van de commissie.

Alleen de in het eerste lid, 2° genoemde leden zijn stemgerechtigd.

§ 3. Er is onverenigbaarheid tussen het mandaat van lid van de erkenningscommissie en de hoedanigheid van bestuurder, zaakvoerder, lasthebber of aangestelde van de in dit decreet beoogde bureaus.

§ 4. Op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en mits toestemming van de minister kan de commissie worden samengevoegd met de erkenningscommissie bedoeld in artikel 10 van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest.

HOOFDSTUK IV

Toezicht

Artikel 19

§ 1. Onverminderd de plichten van de officieren van de gerechtelijke politie houden de door de minister aangewezen ambtenaren en beambten toezicht op de uitvoering van dit decreet.

§ 2. De in § 1 bedoelde ambtenaren mogen bij uitoefening van hun opdracht :

1° tussen 5 en 21 uur zonder voorafgaande verwittiging vrij binnentreden in alle lokalen, woonruimtes uitgezonderd, waarvan zij redelijkerwijze kunnen vermoeden dat ze aan hun toezicht onderworpen zijn ;

2° tussen 21 en 5 uur met voorafgaande toestemming van de rechter in de politierechtbank binnentreden in de in 1 bedoelde lokalen, woonruimtes uitgezonderd, voor zover er redenen zijn om te veronderstellen dat er inbreuken gepleegd zijn op de reglementering waarop zij toezicht uitoefenen ;

3° een onderzoek, een controle of een enquête instellen alsmede alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten om zich ervan te vergewissen dat de bepalingen van dit decreet werkelijk worden nageleefd, inzonderheid ;

a) het alleen, hetzij tezamen de persoon die het bureau exploiteert, de aangestelden of lasthebbers, de werknemers of de werkgevers die een beroep hebben gedaan op het bureau, ondervragen over alle feiten die nuttig zijn voor de uitoefening van het toezicht ;

b) zich zonder verplaatsing alle documenten en stukken doen voorleggen die bij dit decreet zijn voorgeschreven of uittreksels ervan opmaken ;

c) inzage hebben en een afschrift nemen van alle documenten en stukken die zij voor het volbrengen van hun opdracht nodig achten ;

d) tegen ontvangstbewijs alle documenten en stukken in beslag nemen die het mogelijk maken een inbreuk vast te stellen ;

e) de aanplak gelasten van de bescheiden die ingevolge dit decreet moeten worden aangeplakt.

§ 3. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten hebben het recht waarschuwingen te geven, voor de overtreder een termijn te bepalen om zich in orde te stellen en om proces-verbaal te maken die bewijslast hebben tot het tegendeel is bewezen.

Op straffe van nietigheid moet een afschrift van het proces-verbaal ter kennis van de overtreder worden gebracht binnen een termijn van zeven dagen na de vaststelling van de overtreding.

§ 4. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten kunnen, in de uitoefening van hun ambt, de bijstand van de gemeentepolitie en de rijkswacht vorderen.

HOOFDSTUK V

Strafbepalingen

Artikel 20

Onverminderd de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van 100 tot 5.000 frank of met één van deze straffen alleen :

1° hij die een bureau exploiteert zonder regelmatige erkenning, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers ;

2° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die commissieloon, bijdragen, toelatings- of inschrijvingsgelden of vergoedingen vorderen of innen, buiten de door dit decreet bepaalde perken ;

3° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten niet hebben nageleefd ;

4° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die het krachtens dit decreet geregelde toezicht verhinderen ;

5° ieder persoon die wetens en willens een beroep doet op een bureau waarvan de exploitant niet in het bezit is van een regelmatige erkenning.

Artikel 21

Ingeval van recidive kan de straf bedoeld in artikel 20 op het dubbel van het maximum worden gebracht.

Artikel 22

De exploitant van het bureau, al dan niet houder van een erkenning, is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboetes waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld.

Artikel 23

Alle bepalingen van boek 1 van het Strafwetboek, uitgezonderd hoofdstuk V, maar met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de bij dit decreet vastgestelde overtredingen.

In geval van recidive zal artikel 85 van het Strafwetboek evenwel niet van toepassing zijn.

Artikel 24

De publieke rechtsvordering wegens overtreding op de bepalingen van dit decreet verjaart door verloop van drie jaren na het feit waaruit de vordering is ontstaan.

HOOFDSTUK VI

Slotbepalingen

Artikel 25

De wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk ingeval van inbreuk op sommige sociale wetten, is van toepassing op al wie in het Vlaams Gewest een bureau exploiteert zonder regelmatige erkenning in de zin van artikel 6 van dit decreet en de werkgever die wetens en willens een beroep doet op een bureau waarvan de exploitant niet in het bezit is van een regelmatige erkenning.

Het bedrag van de administratieve geldboete is gelijk aan het bedrag vermeld in artikel 1 van de wet en wordt vermenigvuldigd overeenkomstig artikel 11 van de wet.

Artikel 26

Artikel 23 van het decreet van 20 maart 1984 houdende oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling wordt opgeheven.

Artikel 27

Artikel 6, § 1, 11° van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest wordt vervangen door de volgende bepaling :

„11°. indien het een outplacementbureau betreft, geen activiteiten uitoefenen die betrekking hebben op de arbeidsbemiddeling tegen betaling zoals bedoeld in het decreet van (...) tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest”.

Artikel 28

In afwachting van de inwerkingtreding van de uitvoeringsbesluiten bedoeld in dit decreet blijven de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling, wat het Vlaamse Gewest betreft, van toepassing.

Artikel 29

De erkenning verleend in toepassing van het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling, blijft gelden mits het betrokken bureau binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, een aanvang tot erkenning indient.

Tot over deze aanvraag is beslist, blijft de lopende erkenning gelden.

Tijdens deze overgangsperiode blijft het bureau onderworpen aan de bepalingen van voormeld koninklijk besluit van 28 november 1975.

Artikel 30

Dit decreet treedt in werking op de eerste dag van de derde maand volgend op die gedurende welke het in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

L. VAN DEN BRANDE

De Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden,

L. DETIEGE

2

•

**ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD
VAN VLAANDEREN**

***ADVIES VAN DE RAAD OVER HET VOORONTWERP VAN
DECREET TOT REGELING VAN DE ARBEIDSBEMIDDELING
TEGEN BETALING IN HET VLAAMSE GEWEST***

Brussel. 8 juni 1994

Bij brief van 27 april 1994 heeft de Vlaamse Minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, Mevr. L. Detiege, de SERV om advies gevraagd over het Voorontwerp van decreet tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest.

Dit Voorontwerp van decreet beoogt de invoering van een erkenningsregeling voor privaatrechtelijke bureaus voor arbeidsbemiddeling die tegen betaling activiteiten uitoefenen in het Vlaamse Gewest.

In zijn advies over dit Voorontwerp van decreet, geeft de Raad vooreerst een globale beoordeling van de motieven die geleid hebben tot dit decretaal initiatief. Vervolgens worden een aantal artikelsgewijze bemerkingen geformuleerd.

1. GLOBALE BEOORDELING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

De Raad stelt vast dat hoewel het uitoefenen van arbeidsbemiddeling tegen betaling op basis van de huidige wetgeving in Vlaanderen verboden is, op vandaag een groeiend aantal private bureaus zich met bemiddeling bezighouden. Dit is een tendens die overigens niet enkel voor Vlaanderen kan vastgesteld worden maar in verschillende Europese landen. Dit is duidelijk gebleken uit een recent YAO-rapport - "Le rôle des agences d'emploi privées dans le fonctionnement des marchés de travail" dat in de komende weken het voorwerp van discussie zal uitmaken n.a.v. de 81e zitting van de IAO. Deze feitelijke ontwikkelingen hebben in sommige Europese landen zoals bijvoorbeeld in Nederland in het recente verleden geleid tot een aanpassing van de regelgeving terzake op grond waarvan private initiatieven inzake arbeidsbemiddeling werden toegelaten.

Met het decreet van 3 maart 1993 werd een regelgevend kader uitgebouwd voor een aantal activiteiten die zich in de pré- en postplaatsingsactiviteiten situeren zoals outplacement, werving en selectie. Uit de werking van de Erkeningscommissie die in uitvoering van dit decreet werd opgericht is gebleken dat er een aantal activiteiten zijn die niet zonder meer onder de notie werving zoals omschreven in dit decreet kunnen ondergebracht worden en waarvoor zich een éénduidige regelgeving

opdringt. Meer concreet gaat het hierbij om activiteiten op vlak van bijvoorbeeld executive search of head-huntin'g.

In die zin meent de Raad dan ook dat voorliggend Voorontwerp van decreet een lacune op wetgevend vlak opvult.

Met het toelaten van privé initiatief op vlak van bemiddeling - zij het onder strikte voorwaarden o.m. wat de categorieën van personen of functies betreft waarvoor het wordt toegestaan - beoogt de Vlaamse Regering een complementaire werking tot stand te brengen tussen de publieke dienst nl. de VDAB en private kantoren.

De Raad kan deze optie onderschrijven omdat ze er kan toe bijdragen het allocatieproces op de Vlaamse arbeidsmarkt te optimaliseren.

Voor de Raad is het tweesporenbeleid dat hierbij door de Vlaamse Regering vooropgesteld wordt wezenlijk in de zin dat gelijktijdig met het toelaten van privé initiatief op dit vlak, een engagement genomen wordt om de werking van de VDAB op vlak van bemiddeling te versterken.

De Raad kan zich verder ~~ook~~ aansluiten ~~bij~~ de optie van de Vlaamse Regering om zich bij de uitwerking van een erkenningsregeling voor private arbeidsbemiddeling te houden aan het internationaal juridisch kader zoals vastgelegd in het IAO-Verdrag N° 96 en meer bepaald in het artikel 5 van dit Verdrag dat de voorwaarden bepaalt voor de uitzonderingen op het verbod van arbeidsbemiddeling tegen betaling.

De Raad wenst in het kader van deze globale beoordeling ook het belang te benadrukken dat hij hecht aan de bepalingen van voorliggend Voorontwerp van decreet in verband met de rechtsbescherming van de werkzoekenden die bemiddeld worden.

De bepalingen in het ~~Voorontwerp~~ in verband met de uit te werken gedragscode, zijn hiertoe belangrijk.

Wat meer in het bijzonder het aspect erkenningsregeling van voorliggend Voorontwerp van decreet betreft, meent de Raad dat de ervaringen tot op heden met de reeds bestaande erkenningsregelingen op vlak van uitzendarbeid resp. outplacement-werving-selectie. erkenningsregelingen die model hebben gestaan voor ~~deze~~ die in ~~dit~~ Voorontwerp is uitgewerkt. hebben uitgewezen dat dergelijke

regelingen zeker bijdragen tot een grotere doorzichtigheid van de markt en in sommige gevallen zelfs tot een marktsanering.

Globaal gesteld kan de Raad dan ook de grote krachtlijnen onderschrijven (cf. toelating van arbeidsbemiddeling tegen betaling ; vastlegging van een strikte erkenningsregeling ; installatie van een Erkenningscommissie ; voorzien van een operationeel systeem van toezicht en sanctionering) die aan de basis liggen van voorliggend Voorontwerp van decreet.

2. ARTIKELSGEWIJZE BEMERKINGEN

2.1 met betrekking tot artikel 2. 1° : definitie van arbeidsbemiddeling tegen betaling

De Raad meent dat de gehanteerde definitie een aantal problemen kan stellen ten aanzien van de afbakening van het toepassingsgebied van dit Voorontwerp waardoor een aantal activiteiten, zonder dat het de bedoeling is, onder de notie arbeidsbemiddeling zouden kunnen ondergebracht worden.

De Raad stelt voor om via het Commentaar bij de artikelen te verduidelijken - wat wel (bv. de bemiddelingsactiviteiten sensu stricto - de zogenaamde "en"-activiteiten; executive search; head hunting; campus recruitment) en wat niet (bv. advies in verband met het intern beleid binnen een onderneming) onder arbeidsbemiddeling moet begrepen worden.

Met betrekking tot hetzelfde artikel stelt de Raad verder voor de term *werknemers' in deze definitie te vervangen door "werkzoekenden". Immers de werkloze werkzoekenden zouden anders uitgesloten worden.

2.2 met betrekking tot artikel 4 : toepassingsgebied van het decreet

Wat de relatie betreft met de toepassing van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus, stelt het Voorontwerp voor om bureaus die onder genoemd decreet vallen uit te sluiten uit het toepassingsgebied van voorliggend Voorontwerp.

De Raad meent dat enkel die bureaus moeten uitgesloten worden waarvan de bemiddelingsactiviteiten uitsluitend bestaan uit wervings- en selectieactiviteiten, met uitsluiting van het persoonlijk benaderen van kandidaten met het oog op een vacature of het actief opsporen van vacatures of benaderen van werkgevers met het oog op plaatsing van een werkzoekende.

Dit houdt in dat bureaus die aan werving en selectie en aan arbeidsbemiddeling doen voor beide activiteiten erkenning behoeven.

2.3 met betrekking tot artikel 5 : voorstel van de categorieën van personen die voor uitzondering in aanmerking komen

De Raad kan akkoord gaan met de tekst van het Voorontwerp dat deze categorieën worden afgebakend op voorstel van de SERV. Indien dit voorstel unaniem is, stelt de Raad voor dat de Vlaamse Regering hier maar kan van afwijken mits motivering van haar beslissing. Het is aangewezen de tekst van het Voorontwerp **met dit** laatste aan te vullen.

Verder meent de Raad dat het aangewezen is om in plaats van categorieën van personen te spreken over categorieën van dienstbetrekkingen. In de mate dat bijvoorbeeld het bemiddelen van topkaders wordt toegelaten en het bemiddelen van piloten niet, is het perfect geoorloofd toch een werkzoekende piloot te bemiddelen, zij het uitsluitend met het oog op tewerkstelling in een functie van topkader.

2.4 met betrekking tot artikel 7 : de *erkenningbeslissing*

De Raad stelt voor om bij een beslissing tot erkenning eveneens de categorieën aan te duiden waarvoor de erkenning wordt toegestaan en om te bepalen of desgevallend het bureau gemachtigd is al dan niet werkzoekenden te plaatsen of te werven buiten de Europese Gemeenschap.

2.5 met betrekking tot artikel 7, § 3 : de *erkenningduur*

Het artikel 7, § 3 stelt dat een bureau erkend wordt voor een periode van **i** jaar. Deze erkenning is hernieuwbaar na advies van de Erkeningscommissie.

De Raad meent dat bij één hernieuwing van deze erkenning ingeval van bonafide werking van het betrokken bureau, een vlotte administratieve behandeling mogelijk moet zijn.

2.6 met betrekking tot artikel 8 : de *erkenningvoorwaarden*

2.6.1 De Raad stelt voor om volgende erkenningvoorwaarden toe te voegen:

- geen werkzoekenden en/of werkgevers bijstaan met het oog op de tewerkstelling in een dienstbetrekking die niet behoort tot de categorieën, omschreven krachtens artikel 5:

de verbintenis jaarlijks aan de Erkeningscommissie een activiteitenverslag te bezorgen waarvan de minimuminhoud wordt bepaald door de Vlaamse Regering.

Een dergelijke bepaling is ook voorzien in de wetgeving op de uitzendbureaus:

de verbintenis specifieke gegevens bij te houden met betrekking tot de bemiddelingsactiviteiten. Meer bepaald:

- de prijzen die aan de werkgevers in rekening zijn gebracht voor het verlenen van arbeidsbemiddeling;
- de vacatures waarvoor bemiddelingsactiviteiten werden verricht: ingeval het bureau -wordt toegelaten te bemiddelen buiten de Europese Gemeenschap (zie hoger): specifieke informatie met betrekking tot de arbeidsbemiddeling van buitenlandse arbeidskrachten (niet-EG): welke werkzoekenden, welke werkgevers, welke functies...;

het bureau mag geen bemiddeling verlenen met het oog op tewerkstelling in een onderneming of instelling voor zover die bemiddeling verband houdt met een werkstaking die werd aangekondigd of lopende is:

- een analoge erkenningsvoorwaarde voor de vervanging van werknemers van wie de arbeidsovereenkomst werd geschorst wegens gebrek aan werk of bij slechte weersomstandigheden. voor zover de bemiddeling hiermee verband houdt. Dit verbod zit impliciet vervat in de erkenningsregeling voor de uitzendbureaus (verplichting tot naleving van art. 1 § 2 van de Wet Tijdelijke Arbeid). Tevens sluit deze erkenningsvoorwaarde, net als de vorige aan bij art. 11ter van de Arbeidsovereenkomstenwet (verbod op vervangingscontracten voor vervanging van werknemers in staking, lock-out of geschorst wegens gebrek aan werk wegens economische redenen of slecht weer);

geen bemiddeling met commercieel oogmerk in de zeescheepvaart. Dit verbod stoelt op Verdrag nr 9 van de IAO. door België geratificeerd:

opname van de “werkingsregelen” bepaald onder de artikelen 15 en 16 (verbod op bemiddeling in drankangelegenheden en naleving reglementering buitenlandse arbeidskrachten) als formele erkenningsvoorwaarden;

- verbod te bemiddelen wanneer deze bemiddelingsactiviteiten leiden tot werkzaamheden waarvan vooraf duidelijk is dat ze in overtreding zijn met de sociale of fiscale wetgeving.

De Raad stelt voor in het Commentaar bij dit artikel een bijzondere bekommernis te voorzien ten aanzien van de naleving van de regelgeving op kinderarbeid.

2.6.2 De Raad wenst verder nog volgende bemerkingen te formuleren ten aanzien van een aantal erkenningsvoorwaarden :

- ten aanzien van artikel 8. § 1. 10° : de Raad verstaat dit artikel strikt zoals bedoeld in de Commentaar bij de artikelen met name de scheiding van de activiteiten tussen bemiddeling enerzijds en outplacement en sociaal secretariaat anderzijds. Dit om te vermijden dat werknemers en werkzoekenden maar ook werkgevers door eenzijdige verwijzingssystemen rechtstreeks of onrechtstreeks gebonden zouden zijn aan één bureau;
- ten aanzien van art. 8. § 1, 17° : de Raad stelt voor de regeling in verband met de tarifiëring te beperken tot het voorleggen aan en goedkeuren ervan door de Vlaamse Regering.
Naar procedure toe stelt de Raad voor dat de tarieven van de bureaus voor advies zouden voorgelegd worden aan de Erkenningscommissie;
- ten aanzien van art. 8. § 1, 18° : in verband met de samenwerkingsovereenkomst af te sluiten met de VDAB stelt de Raad voor om de verplichting te beperken tot de gegevens die het voorwerp uitmaken van het samenwerkingsakkoord in verband met de gegevenstransmissie.
De af te sluiten samenwerkingsovereenkomst tussen VDAB en het bureau zal de concrete modaliteiten vastleggen voor het overmaken van deze gegevens door de bureaus.
Deze samenwerkingsovereenkomst kan daarnaast - op basis van vrijwilligheid - nog op andere aspecten betrekking hebben.
Teneinde in hoofde van de VDAB een globaler zicht te bekomen op de arbeidsmarktsituatie, meent de Raad dat de VDAB moet kunnen beschikken

over sectorgegevens en geaggregeerde individuele gegevens die door de Administratie Werkgelegenheid zullen afgeleid worden uit de jaarlijkse activiteitenverslagen (cf. supra).

2.6.3 De Raad meent dat het mogelijk moet zijn om voor bepaalde categorieën waarvoor bemiddeld wordt, bijkomende erkenningsvoorwaarden te bepalen, rekening houdend met de specificiteit van de deelarbeidsmarkt.

Tenslotte vraagt de Raad - zoals vroeger reeds het geval is geweest bij de uitwerking van de erkenningsregelingen voor uitzendarbeid respectievelijk voor outplacement, werving- en selectie - te kunnen worden bij de vastlegging van de uitvoeringsbepalingen van voorliggend decreet.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE BAAD VAN STATE.

De **RAAD** VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 13 juni 1994 door de Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden verzocht haar van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest", heeft op 1 december 1994 het volgend advies gegeven :

VOORAFGAANDE OPMERKINGEN.

1. Het voor advies voorgelegde ontwerp van decreet voert een erkenningsregeling in voor privaatrechtelijke bureaus voor arbeidsbemiddeling die tegen betaling activiteiten uitoefenen in het Vlaamse Gewest. Het exploiteren van een dergelijk bureau is in principe verboden, behoudens onder de in het ontwerp vermelde voorwaarden, ten aanzien van bepaalde "categorieën van personen waarvoor de openbare dienst voor arbeidsbemiddeling kennelijk niet in staat is aan de vraag naar arbeidsbemiddeling op een doelmatige wijze te voldoen", welke categorieën door de Vlaamse regering zullen worden bepaald **"op** voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen" (artikelen 3 en 5 van het ontwerp).

De in het ontwerp uitgewerkte erkenningsregeling is geïnspireerd door andere, gelijkaardige regelingen zoals die vervat in het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest, en in het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest. Daarenboven worden in het ontwerp een aantal bepalingen overgenomen van het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling.

2.1. De in het ontwerp vervatte algemene erkenningsregeling inzake de privaatrechtelijke arbeidsbemiddeling tegen betaling komt in de plaats van de meer summiere

regeling van artikel 23 van het decreet van 20 maart 1984 .
houdende oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbe-
middeling, welke bepaling luidt als volgt :

"Art. 23. Arbeidsbemiddelingsbureaus opgericht naar
privaat recht mogen hun activiteiten niet tegen be-
taling uitoefenen. De Vlaamse regering kan voor
bepaalde beroepen, de tijdelijke voortzetting van de
bedrijvigheid van deze bureaus toestaan" (1).

Deze bepaling houdt de bevestiging in van het
tijdelijk en uitdovend karakter van het stelsel van de
arbeidsbemiddeling tegen betaling, zoals dit werd gecon-
cipieerd in deel 11 van het Internationaal Verdrag nr. 96
"betreffende bureaus voor arbeidsbemiddeling welke voor hun
bemiddeling betaling vragen, aangenomen op 1 juli 1949 te
Geneve, door de Algemene Conferentie van de Internationale
Arbeidsorganisatie" (2).

-
- (1) Artikel 7, § 6, van de besluitwet van 28 december 1944
betreffende de maatschappelijke zekerheid der ar-
beiders, bevatte een gelijkaardige bepaling, met dien
verstande dat in dit artikel uitdrukkelijk werd ge-
refereerd aan het "geleidelijk verdwijnen" van de
betrokken bureaus en de Koning ermee werd belast de
activiteiten van dergelijk bureaus aan bepaalde voor-
waarden en controlemaatregelen te onderwerpen, hetgeen
is gebeurd in het reeds'genoemde uitvoeringsbesluit van
28 november 1975.
- (2) Dit verdrag werd goedgekeurd bij de wet van 3 maart
1958, waarin tevens is bepaald dat de akte van bekrach-
tiging overeenkomstig artikel 2, 1°, van het Verdrag,
aangeeft dat België de bepalingen aanvaardt van deel 11
van het Verdrag houdende voorzieningen **voor** de geleide-
lijke afschaffing van de bureaus voor arbeidsbemid-
deling tegen betaling en met winstoogmerk, alsmede voor
de regeling van andere bureaus voor arbeidsbemiddeling.

2.2. De stellers van het ontwerp gaan niet langer uit van de aan artikel 23 van het decreet van 20 maart 1984 ten grondslag liggende filosofie als zou de private arbeidsbemiddeling tegen betaling slechts een tijdelijk en uitdovend karakter hebben. In de plaats ervan handhaven zij weliswaar het principiële verbod van arbeidsbemiddeling tegen betaling, doch ontwerpen zij tegelijk een algemene erkenningsregeling voor het uitoefenen van de beoogde activiteit. Dit verschil in benadering wordt in de memorie van toelichting onder meer verantwoord met een verwijzing naar de "evolutieve toepassing" van artikel 5 van het voornoemd Verdrag nr. 96 (1).

Artikel 5 van het Verdrag nr. 96 luidt als volgt :

"1. Uitzonderingen op de bepalingen van 'lid 1 van artikel 3 van dit Verdrag (2) kunnen in buitengewone gevallen worden toegestaan door de bevoegde autoriteit ten aanzien van categorieën van personen welke nauwkeurig zijn aangegeven bij nationale wettelijke maatregelen, voor wier plaatsing geschikte regelingen niet gemakkelijk kunnen worden gemaakt binnen het kader van de openbare dienst voor de werkgelegenheid, zulks echter slechts na overleg; door passende methoden, met de betrokken organisaties van werkgevers en van arbeiders .

-
- (1) Daartoe wordt tevens verwezen naar het rapport VI dat in 1994 voor de 81ste zitting van de Internationale Arbeidsconferentie is opgesteld onder de titel "Le rôle des agences d'emploi privées dans le fonctionnement des marchés du **travail**".
- (2) Luidens artikel 3, lid 1, van het Verdrag moeten bureaus voor arbeidsbemiddeling welke voor hun bemiddeling betaling vragen en gedreven worden met winst oogmerk, als bedoeld in lid 1, a van artikel 1, van het Verdrag, worden afgeschaft binnen een beperkte tijd, vast te stellen door de bevoegde autoriteit.

2. Elk bureau voor arbeidsbemiddeling, dat voor zijn bemiddeling betaling vraagt, waarvoor een uitzondering is gemaakt krachtens dit artikel :

- a. moet onderworpen zijn aan het toezicht van de bevoegde autoriteit;
- b. moet een jaarlijkse vergunning bezitten, naar het inzicht van de bevoegde autoriteit te vernieuwen;
- c. mag slechts beloning en kosten in rekening brengen volgens een schaal, overgelegd aan en goedgekeurd door de bevoegde autoriteit of door deze autoriteit vastgesteld;
- d. mag slechts arbeiders in het buitenland plaatsen of werven indien toestemming hiertoe verleend is door de bevoegde autoriteit en onder voorwaarden vastgesteld bij de van kracht zijnde wettelijke **maatregelen**".

2.3. Aangenomen kanwordendathetontwerp het juridisch kader schept waarbinnen uitzonderingen in de zin van artikel 5 van het Verdrag nr. 96 kunnen worden toegestaan en dat het dienvolgens met dat Verdrag in overeenstemming is. Wel zal de Regering erop moeten toezien dat die overeenstemming gehandhaafd blijft eenmaal zij, met toepassing van artikel 5 van het ontwerp, overgaat tot het bepalen van de categorieën van personen waarvoor tegen betaling aan arbeidsbemiddeling kan worden gedaan. Het spreekt immers voor zich dat ook het aanduiden van de betrokken categorieën aan het Verdrag nr. 96, en inzonderheid aan het bepaalde in artikel 5 ervan, zal moeten worden getoetst.

3.1. Luidens artikel 6, § 1, **IX, 1°**, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zijn de Gewesten, wat het tewerkstellingsbeleid betreft,

bevoegd voor de arbeidsbemiddeling. De erkenningsregeling inzake bureaus voor kosteloze arbeidsbemiddeling, doch ook de aangelegenheden die worden geregeld in het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling, zijn tijdens de parlementaire voorbereiding van de voornoemde bijzondere-wetsbepaling uitdrukkelijk als plaatsgebonden aangelegenheden bestempeld geworden (1).

3.2. In het verleden heeft de Raad van State, afdeling wetgeving, met betrekking tot een vergelijkbare erkenningsregeling als die inzake de uitzendbureaus, erop gewezen dat dergelijke regelingen geen vestigingsvoorwaarden inhielden in de zin van artikel 6, § 1, VI, laatste lid, **6°**, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals die bepaling gold voor de wijziging ervan bij de bijzondere wet van 16 juli 1993 (2). Met name in het advies dat de Raad van State heeft gegeven over een ontwerp van decreet "houdende de erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest" (3) heeft hij erop gewezen dat het begrip "**vestigingsvoorwaarden**" tijdens de parlementaire voorbereiding van de betrokkenbijzondere-wetsbepaling (4) is omschreven geworden met verwijzing naar een aantal economischrechtelijke

(1) Gedr. St., Senaat, 1979-80, nr. 431/1, blz. 33-34.

(2) Luidens artikel 6, § 1, VI, laatste lid, **6°**, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals die bepaling gold voor de wijziging ervan bij de bijzondere wet van 16 juli 1993, was alleen de federale overheid bevoegd voor "de vestigingsvoorwaarden".

(3) Gedr. St., Vl.R. 1989-90, nr. 337/1, blz. 22.

(4) Gedr. St., Kamer, B.Z. 1988, nr. 516/6, blz. 135.

kaderwetten en de uitvoeringsbesluiten daarvan, zonder dat daaronder de regeling inzake de erkenning van, in casu, de uitzendbureaus viel te noteren. De Raad van State heeft er in het zelfde advies op gewezen dat een erkenningsregeling als die met betrekking tot de uitzendbureaus een zaak is van arbeidsbeschermingsrecht en nimmer is beschouwd geworden als **"vestigingsvoorwaarden"** in de zin van de economisch-rechtelijke kaderwetten waarvan zoëven sprake.

Een zelfde redenering zou, in overeenkomstige zin, kunnen worden gevolgd wat de in het voorliggend ontwerp vervatte erkenningsregelingvoorarbeidsbemiddelingsbureaus betreft, ware het niet dat artikel 6, § 1, VI, laatste lid, **6°**, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, sinds het zoëven aangehaalde advies van de Raad van State, is gewijzigd geworden door de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur.

3.3. Artikel 6, § 1, VI, laatste lid, **6°**, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, is thans in de volgende bewoordingen gesteld :

"Bovendien is alleen de federale overheid bevoegd voor :

(...)

6° de vestigingsvoorwaarden, met uitzondering van de bevoegdheid van de Gewesten voor de vestigingsvoorwaarden inzake toerisme;

(...)".

De wijziging welke aldus door de bijzondere wet van 16 juli 1993 in artikel 6, § 1, VI, laatste lid, **6°**, van de

bijzondere wet van 8 augustus 1980 werd aangebracht, houdt in dat, bij wege van uitzondering op de algemene federale bevoegdheid inzake vestigingsvoorwaarden, de Gewesten uitdrukkelijk bevoegd worden gemaakt voor de "vestigingsvoorwaarden inzake toerisme".

De parlementaire voorbereiding van de voornoemde bijzondere wet van 16 juli 1993 doet ervan blijken dat de wijziging van artikel 6, § 1, VI, laatste lid, **6°**, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, uitsluitend een gevolg is van het arrest nr. 36/87 van het Arbitragehof van 10 juni 1987 waarbij een reeks bepalingen van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 21 maart 1985 houdende het statuut van de reisbureaus werden vernietigd (1). Uit de parlementaire voorbereiding blijkt voor het overige niet dat het de bedoeling van de bijzondere wetgever zou zijn geweest om aan het begrip "vestigingsvoorwaarden" een andere betekenis te hechten, dan die welke sub 3.2. is omschreven geworden

-
- (1) Gedr. St., Senaat, 1992-93, nr. 558/1, blz. 26: Gedr. st., Senaat, 1992-93, nr. 558/5, blz. 68. Het Arbitragehof besluit in het arrest nr. 36/87 "... dat het voornaamste onderwerp van het decreet is de toegang tot en de uitoefening van het beroep van exploitant 'van reisbureaus!' te regelen door sommige aan die beroepswerkzaamheid eigen voorwaarden af te bakenen waarvan het verlenen van de vereiste voorafgaande vergunning afhankelijk kan worden gesteld, en door het uitoefenen van het beroep zonder vergunning te sanctioneren. Het decreet beoogt zodoende "vestigingsvoorwaarden" vastte **stellen** in de zin van artikel 6, § 1, VI, laatste lid, **6°**, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980" (overweging 4.B.3). Zie in dat verband ook PEETERS, P., Wijzigingen aan' de bevoegdheden van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in ALEN, A. en SUETENS, L.P. (ed.), Het federale België na de vierde staatshervorming. Een commentaar op de Nieuwe Grondwet en haar uitvoeringswetten, Brugge, Die Keure, 1993, blz. 41-42.

met verwijzing naar 'de parlementaire voorbereiding van artikel 6, § 1, VI, laatste lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals die bepaling gold voor de aanvulling ervan bij de bijzondere wet van 16 juli 1993 (1).

3.4. Uit wat voorafgaat volgt dat de in het ontwerp van decreet vervatte erkenningsregeling ook nog na de recente wijziging van artikel 6, § 1, VI, laatste lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, valt te onderscheiden van de in die bepaling beoogde **"vestigingsvoorwaarden"** en dat derhalve het Vlaamse Gewest bevoegd is gebleven tot het vaststellen van de in het ontwerp uitgewerkte regeling.

4. In een aantal bepalingen van het ontwerp wordt de formele motivering van de daarin bedoelde beslissingen opgelegd (zie bij voorbeeld de artikelen 7, § 2 en 11, § 1). De aldaar opgelegde verplichting ontslaat de beslissende overheid, zijnde in casu de bevoegde minister, evenwel niet van de verplichting om alle andere eenzijdige handelingen met individuele strekking welke met betrekking tot de in het ontwerp geregelde materie worden genomen, eveneens uitdrukkelijk te motiveren. Dit substantieel vormvereiste vloeit immers voort uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

(1) Ook de Raad van State, afdeling wetgeving, achtte het in zijn advies bij het oorspronkelijke wetsvoorstel Geysels raadzaam om, gelet op de ingewikkelde structuur van artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en op de omstandigheid dat het toerisme in beginsel een gemeenschapsaangelegenheid is, uitdrukkelijk te preciseren dat de bedoelde bevoegdheid inzake vestigingsvoorwaarden aan de Gewesten wordt opgedragen (Gedr. St., Kamer, 1991-92, nr. 600/2, blz. 21).

In dat verband mag eraan worden herinnerd dat, behalve in de gevallen waarin het ontwerp in een dwingender motiveringsregeling zou voorzien het, om alle misvattingen te vermijden,. niet aangewezen is de verplichting tot motiveren in het ontwerp te bevestigen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST.

artikel 1.

Men passe dit artikel aan als volgt :

"Artikel 1. Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 39 van de Grondwet".

artikel 2.

1. In de omschrijving van het begrip "arbeidsbemiddeling tegen betaling" onder punt 1, wordt melding gemaakt van "een voordeel te bekomen van de **werknemer**". Die woorden zijn niet in overeenstemming met het bepaalde in het ontworpen artikel 8, § 1, **15°**, luidens welk het bureau "**zich** ertoe (moet) verbinden onder geen beding enige vergoeding van de **werknemer** of de werkzoekende te vragen of te aanvaarden". De redactie van de definitie in artikel 2, **1°**, zal derhalve moeten worden aangepast.

voorts schrijve men in dezelfde definitie "... werknemers bij te staan bij het zoeken van een nieuwe tewerkstelling of werkgevers bij het zoeken van arbeidskrachten, ...".

2. Vermits in artikel 2, 1°, wordt uitgegaan van een omschrijving van "activiteiten", verdient het aanbeveling om in fine van de definitie van het begrip "**bureau**" onder punt 4°, te schrijven "... die, onder welke naam ook, activiteiten in de zin van 1° uitoefent".

artikel 3.

1. Dit artikel gaat uit van het algemene principe van 'het verbod van arbeidsbemiddeling tegen betaling, met dien verstande dat op dat verbod uitzonderingen mogelijk zijn onder de voorwaarden bepaald in het decreet.

Uit het ontworpen artikel 5 valt af te leiden dat die uitzonderingen bepaalde, door de Vlaamse regering aan te duiden, categorieën van **personen·betreffen.**

Het ontwerp zou aan duidelijkheid en interne coherentie winnen indien reeds in artikel 3 melding zou worden **gemaakt van** de mogelijkheid om van het principiële verbod van arbeidsbemiddeling tegen betaling af te wijken voor bepaalde categorieën van personen waarvoor de openbare dienst voor arbeidsbemiddeling kennelijk niet in staat is aan de vraag naar arbeidsbemiddeling op een doelmatige wijze

te voldoen. Nu blijkt het bestaan van die mogelijkheid immers enkel, op een onrechtstreekse wijze, uit de delegatiebepaling van artikel 5. Het laatstgenoemde artikel zou in dat geval kunnen worden beperkt tot louter het verlenen van de bevoegdheid aan de Vlaamse regering om aan de in artikel 3 beoogde uitzonderingsgevallen nadere invulling te geven.

2. Rekening houdend met zowel de voorgaande opmerking als met de opmerking welke onder punt 1 van artikel 4 zal worden gemaakt, wordt voor het ontworpen artikel 3 de volgende redactie in overweging gegeven :

"Art. (4). De exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling is verboden.

Onder de voorwaarden bepaald in dit decreet is de exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling toegelaten voor de categorieën van personen waarvoor de openbare dienst voor arbeidsbemiddeling kennelijk niet in staat is aan de vraag naar arbeidsbemiddeling op een doelmatige wijze te voldoen".

Artikel 4.

1. Dit artikel regelt het materieel toepassingsgebied van de ontworpen regeling en wordt om die reden beter als een artikel 3 opgenomen in hoofdstuk 1 van het ontwerp. Op

die wijze zullen trouwens- de 'overblijvende bepalingen van hoofdstuk 11 aan leesbaarheid winnen.

2. De redactie van het eerste lid van artikel 4 - dat artikel 3 zal worden - wordt bij voorkeur meer afgestemd op de in de memorie van toelichting gehanteerde formulering. Voorgesteld wordt te schrijven :

"Art. (3). Dit decreet is niet van toepassing op werkaanbiedingen die worden bekendgemaakt in kranten of publicaties of door middel van auditieve of visuele media, tenzij de betrokken media als uitsluitend of hoofddoel hebben op te treden als tussenpersoon in de zin van artikel 2, 1'. Het decreet is evenmin van toepassing op de bureaus die onder de toepassing vallen van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest".

3. Het **tweede** lid van artikel 4 wordt in dit tekstvoorstel niet opgenomen. Luidens het ontworpen artikel 4, tweede lid, is het decreet niet van toepassing **"op** het Vast Secretariaat voor Werving van het Rijkspersoneel en op de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en **Beroepsopleiding"**. Het valt niet goed in te zien op welke wijze het Vast Secretariaat voor Werving van het Rijkspersoneel, dat bovendien een federale instelling is, met een bureau voor arbeidsbemiddeling kan worden gelijkgesteld. Daarenboven is het onduidelijk wat precies de draagwijdte is van de vermelding van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroeps-

opleiding in het ontworpen artikel 4, tweede lid, temeer daar die Dienst in essentie taken van kosteloze arbeidsbemiddeling vervult en bovendien krachtens artikel 8, § 1, **18°**, van het ontwerp, bij de toepassing van het decreet zal worden betrokken.

Uitwatvoorafgaatvolgtdathet tweede lid van het ontworpen artikel 4 beter wordt weggelaten. Mocht desondanks de Regering het nodig achten om meer verduidelijkingen te verstrekken omtrent de toepasselijkheid van de ontworpen regeling op het Vast Secretariaat voor Werving van het Rijkspersoneel en de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding, zal zulks uiteraard in de memorie van toelichting en niet in de tekst van het ontwerp moeten gebeuren.

Artikel 5.

1. Zoals het artikel is geredigeerd, komt het uitsluitend aan de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen toe om het initiatief te nemen tot het bepalen van de in dat artikel beoogde categorieën van personen. Een dergelijke beperking van de bevoegdheid van de Vlaamse regering is niet aangewezen, rekening houdend met het belang dat de aanduiding van de categorieën van personen voor de toepassing van de ontworpen regeling heeft. Daarenboven ware het meer in overeenstemming met de bevoegdheid van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, zoals die wordt geregeld in het decreet van 25 juni 1985, en welke in essentie van louter adviserende aard is, om in het ontwerp te bepalen dat de Vlaamse regering de betrokken categorieën van personen

zal aanduiden **"na** advies of op **voorstel**" van de voornoemde Raad.

2. Mede rekening houdend met het tekstvoorstel dat voor artikel 3 is geformuleerd en met de opmerking 1 bij artikel 4, wordt voor het ontworpen artikel 5 de volgende redactie in overweging gegeven :

"Art. 5. Na advies of op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen bepaalt de Vlaamse regering de categorieën van personen bedoeld in (artikel 4, tweede lid)".

Artikel 7.

Luidens artikel 7, § 2, derde lid, dient de minister "zijn beslissing met redenen te **omkleden**" wanneer hij afwijkt van het advies van de erkenningscommissie. Beslissingen zoals die bedoeld in artikel 7 zullen krachtens de reeds genoemde wet van 29 juli 1991 steeds uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd (zie de algemene opmerking onder punt 4). Hiermee rekening houdend ware de bedoeling van de stellers van het ontwerp wellicht duidelijker als volgt weergegeven in het betrokken lid :

"Wanneer de minister afwijkt van het advies, dient hij in zijn beslissing de redenen aan te geven voor die **afwijking**".

Artikel 8.

1. De in artikel 8, § 1, opgesomde voorwaarden zullen uiteraard op een gediversifieerde wijze moeten worden toegepast al naargelang het bureau door een rechtspersoon, dan wel door een natuurlijke persoon wordt uitgebaat (1). Ten aanzien van deze laatste lijkt trouwens bezwaarlijk toepassing te kunnen worden gemaakt van het in de inleidende zin van artikel 8, § 1, vermelde criterium met betrekking tot de **"maatschappelijke zetel"**. De Regering zal moeten nagaan of in het ontwerp, of minstens in de memorie van toelichting, niet tevens een specifiek, ten aanzien van natuurlijke personen geldend criterium moet worden aangegeven. Die bedenking vertoont uiteraard ook relevantie voor de overige paragrafen van artikel 8.

2. Men schrijve in 2° en 7' van paragraaf 1 telkens ". . . burgerrechten en politieke rechten . . .".

3. In paragraaf 1, 1°, wordt het woord "handelsvereniging" beter vervangen door* het woord **"handelsvennootschap"**.

(1) Luidens artikel 2, 4°, van het ontwerp dient onder **"bureau"** te worden verstaan "de rechtspersoon of de natuurlijke persoon die, onder welke naam dan ook, optreedt als tussenpersoon in de zin van 1°".

4. Gelet op het bepaalde in paragraaf 1, **1°**, schrijve men in **4°**, **5°**, **6°** en **7°**, van die paragraaf telkens "... bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen . ..".

5. De Regering zal moeten nagaan of, naar analogie met de overeenkomstige bepalingen van de reeds genoemde decreten van 6 maart 1991 en 3 maart 1993, in artikel 8, § 1, 5' en **6°**, niet telkens ook uitdrukkelijk melding moet worden gemaakt van personen die in het verleden bestuurder, zaakvoerder of lasthebber zijn geweest of die bevoegd waren om de vennootschap te verbinden of te vertegenwoordigen.

6. Onder punt **8°** van paragraaf 1 schrijve men : "voldoen aan de verplichtingen die de sociale en de fiscale wetgeving opleggen".

7. In paragraaf 1, **11°**, lijkt eerder van de "professionele inschakeling" dan van de "**professionele** herinschakeling" te moeten worden gewaagd.

8. In paragraaf 1, **17°**, is niet duidelijk welke de precieze draagwijdte is van de woorden "... een schaal overlegd . . . door de Vlaamse regering".

9. Men late punt **18°** van dezelfde paragraaf aanvangen als volgt : "zich ertoe verbinden een samenwerkingsovereenkomst te sluiten . . .".

Artikel 9.

Men passe de redactie van dit artikel aan als volgt :

"Art. 9. Het bureau dat een erkenning of een hernieuwing ervan aanvraagt, deelt de naam mee van de natuurlijke personen met woon- of verblijfplaats in België die gemachtigd zijn het bureau tegenover derden te verbinden en het in rechte te vertegenwoordigen*'. "

Artikel 11.

In sommige onderdelen van de in artikel 11, § 1, eerste lid, weergegeven opsomming wordt gerefereerd aan het "bureau" (punten **1°, 2° en 5°**), in andere aan de "personen bedoeld in artikel 8, § 1, **2°** en 4." (punten 6' tot 9'). Het is aangewezen om ook in die bepalingen van het "bureau" melding te maken. Aan de Raad van State is meegedeeld dat zulks inderdaad de bedoeling is.

Artikel 13.

Deze bepaling luidt als volgt :

"Art. 13. De weigering, intrekking of schorsing van de erkenning, beslist overeenkomstig de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten, doet geen enkel recht op vergoeding ontstaan".

Een dergelijke bepaling betreft de burgerrechtelijke vergoedingsregeling waarvoor de decreetgever niet bevoegd is. Daar zij niet noodzakelijk lijkt voor de ontworpen regeling, zal daarenboven bezwaarlijk toepassing kunnen worden gemaakt van het bepaalde in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, om alsnog tot de bevoegdheid van de decreetgever te besluiten (1). Artikel 13 dient derhalve uit het ontwerp te worden weggelaten, hetgeen dan uiteraard tot een vernummering van de volgende artikelen van het ontwerp zal leiden.

Artikel 14.

Rekening houdend met de onduidelijke typografische indeling van het artikel en gelet op de draagwijdte van de tweede zin ervan waarin wordt gerefereerd aan de **"tekst"**

-
- (1) Opdat van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 toepassing zou kunnen worden gemaakt is vereist dat de betrokken bepaling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheid van de decreetgever; dat de desbetreffende aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en dat de weerslag van de uitgewerkte regeling op de aan de federale wetgever voorbehouden aangelegenheid slechts marginaal is (zie o.m. Arbitragehof, arresten nr. 7/85 van 20 december 1985, nr. 66/88 van 30 juni 1988, nr. 40/91 van 19 december 1991 en nr. 4/93 van 21 januari 1993).

waarvan sprake is in de eerste zin, doet de Regering er goed aan om op een meer klare wijze aan te geven of de tweede zin van artikel 14 een apart tweede lid van het artikel vormt of niet.

Artikel 15.

Gelet op het bepaalde in het eerste lid van artikel 15, kunnen in het tweede lid de woorden "met uitzondering van een drankgelegenheid" als zijnde overbodig worden geschrapt.

Artikel 17.

1. In 1' schrijve men : "... de statuten . . .".

Nog in 1• dienen de woorden "of aangestelden" te vervallen : dit begrip omvat onder meer ook de werknemers van het bureau en het kan niet de bedoeling zijn dat van elke wijziging in het personeelsbestand moet worden kennis gegeven.

2. Voor het bepaalde onder punt 2' wordt de volgende verkorte redactie in overweging gegeven :

"2. de wijzigingen betreffende de naam van de natuurlijke personen bedoeld in artikel 9;".

3. Met betrekking tot het bepaalde in artikel 17, 3°, wordt in de memorie van toelichting gesteld dat "ook de stopzetting van de activiteit moet worden meegedeeld zodat de erkenning formeel kan worden doorgehaald". Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat enkel de mededeling van de definitieve stopzetting wordt beoogd, alhoewel in het ontwerp sprake is van zowel de "stopzetting" als de "definitieve stopzetting".

Indien het inderdaad de bedoeling van de stellers van het ontwerp is om de mededeling te beperken tot de definitieve stopzetting, wordt zulks in artikel 17, 3°, bij voorkeur met zoveel woorden gezegd en dient erin uitsluitend van de "definitieve stopzetting" en niet van de "stopzetting" te worden gewaagd. In ieder geval hoort de laatste zin van artikel 17, 3° ("Bij de definitieve stopzetting wordt de erkenning geschrapt") meer thuis in een afzonderlijke bepaling van afdeling 11 van hoofdstuk 111 van het ontwerp.

Artikel 18.

1. In paragraaf 1, tweede lid, schrijve men : "De erkenningscommissie dient de minister van advies omtrent . . .".

2. In artikel 18 wordt niet bepaald voor welke duur de leden van de erkenningscommissie worden benoemd. Evenmin is geregeld op welk ogenblik of met welke periodiciteit de

wisseling van voorzitter dient te gebeuren. Voorts zal, voor zover zulks niet door de Regering zal worden geregeld op grond van het bepaalde in artikel 18, § 2, derde lid, het ontwerp moeten worden aangevuld met een regeling betreffende de besluitvorming in geval van staking van stemmen.

3. Wat het bepaalde in paragraaf 4 van artikel 18 betreft, is aan de Raad van State meegedeeld dat daardoor de mogelijkheid wordt gecreëerd **om** de erkenningscommissie welke met toepassing van het decreet van 3 maart 1993 is ingesteld, tevens te belasten met het uitoefenen van de taken van de in het voorliggend ontwerp bedoelde erkenningscommissie. Zulks zou duidelijker tot uitdrukking moeten worden gebracht in het ontwerp, temeer daar in het ontworpen artikel 18, § 4, door het hanteren van de term "samenvoeging" de indruk zou kunnen worden gewekt dat er één commissie zou zijn met een dubbel aantal leden, hetgeen volgens de gemachtigde van de Regering echter geenszins de bedoeling is.

In bijkomende orde kan nog worden opgemerkt dat in dezelfde paragraaf beter van een **"beslissing"** van de minister kan worden gesproken en niet louter van een door de minister te verlenen **"toestemming"**.

artikel 19.

1. Men vulle paragraaf 1 aan met de woorden "en de uitvoeringsbesluiten ervan". Een gelijkaardige opmerking

kan worden gemaakt bij de inleidende zin van paragraaf 2, **3°**.

2. In paragraaf **2,3°,a)**, schrijve men :

"hetzij alleen, hetzij samen de persoon die het bureau exploiteert, zijn aangestelden of lasthebbers, alsook de werknemers ...".

3. Het bepaalde in paragraaf **2,3°, e)**, wordt beter als een afzonderlijk **4°** opgenomen. Ook schrijve men "de aanplakking gelasten van de bescheiden die krachtens dit decreet moeten worden aangeplakt".

4. In paragraaf 3, eerste lid, leze men :

"... waarschuwingen te geven, de overtreder een termijn toe te kennen om zich in orde te stellen en processen-verbaal ...".

Artikel 20.

Luidens artikel 20, **3°**, wordt gestraft "ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten niet hebben nageleefd". Die bepaling komt

erop neer dat in een dubbele bestraffing van dezelfde feiten wordt voorzien. Zulks is niet verenigbaar met het strafrechtelijk beginsel "non bis **in** idem" en is daarenboven nefast voor de rechtszekerheid. Artikel 20, **3°**, lijkt derhalve bezwaarlijk in het ontwerp te kunnen worden gehandhaafd.

Artikel 21.

Men vervange het woord "**recidive**" door het woord "**herhaling**". Een zelfde opmerking geldt voor artikel 23, tweede lid.

Artikel 22.

Deze bepaling luidt als volgt :

"Art. 22. De exploitant van het bureau, al dan niet houder van een erkenning, is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboetes waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld".

In het artikel wordt afgeweken van het principe volgens welk een door de strafrechter uitgesproken geldboete enkel ten laste valt van de veroordeelde en bijgevolg de burgerlijk aansprakelijke persoon niet kan treffen. Aangenomen wordt dat de wettelijke basis van dat principe af

te leiden valt uit artikel 39 van het Strafwetboek (1) en dat weliswaar van dat principe kan worden afgeweken, mits die afwijking is gesteund op een uitdrukkelijke wettelijke machtiging (2).

Ermee rekening houdend dat artikel 22 van het ontwerp derhalve neerkomt op een decretale afwijking van een beginsel dat terug te leiden valt tot een bepaling van Boek 1 van het Strafwetboek - met name artikel 39 van dat wetboek - mag worden aangenomen dat de ontworpen bepaling kadert in de strafrechtelijke bevoegdheden welke de decreetgever kan uitoefenen krachtens artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals die bepaling recent is gewijzigd bij de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur (3).

-
- (1) Artikel 39 van het Strafwetboek luidt als volgt :
"Wanneer verscheidene personen wegens een zelfde misdrijf worden veroordeeld, wordt de geldboete uitgesproken tegen ieder van hen persoonlijk".
- (2) Zie in dat verband o.m. **MERCKX**, D., Civielrechtelijke aansprakelijkheid en geldboeten. Noot onder Hof Antwerpen, 8 oktober 1987, R.W., 1987-88, blz. 644, en de in die bijdrage aangehaalde rechtsleer en rechtspraak.
- (3) Artikel 11, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, bepaalt wat volgt : "Binnen de grenzen van de bevoegdheden van de Gemeenschappen en de Gewesten kunnen de decreten de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar stellen en de straffen wegens die niet-naleving bepalen; de bepalingen van Boek 1 zijn hierop van toepassing, behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere inbreuken door een decreet kunnen worden gesteld".

Artikel 24.

Men schrijve.: "... wegens overtreding van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbesluiten ervan verjaart . ..".

Artikel 25.

De verwijzing, in het tweede lid, naar artikel 11 van de wet van **30** juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk ingeval van inbreuk op sommige sociale wetten, is niet afdoend en moet worden vervangen door een autonome, in het ontwerp zelf op te nemen regeling, waarbij op precieze wijze wordt bepaald in welke gevallen en op welke wijze de boete moet worden'vennenigvuldigd.

Artikel 27.

Artikel 27 houdt in dat, opdat outplacementbureaus een erkenning in de zin van het decreet van 3 maart 1993 zouden kunnen verkrijgen, hernieuwen of behouden, zij geen activiteiten zullen mogen uitoefenen met betrekking tot de arbeidsbemiddeling tegen betaling, zoals bedoeld in het voorliggend ontwerp.

De Regering zal erover moeten oordelen of niet een gelijkaardige bepaling moet worden opgenomen in het decreet van 6 maart 1991, wat de uitzendbureaus betreft.

Artikel 28.

Zoals artikel 28 is geredigeerd, bestaat de mogelijkheid dat tegelijkertijd toepassing zal moeten worden gemaakt van de bepalingen van het voorliggend ontwerp en van die van het koninklijk besluit van 28 november 1975. Dat zal namelijk het geval zijn indien de uitvoeringsbesluiten van de ontworpen regeling later in werking treden dan de regeling zelf. Een dergelijke samenloop van regelingen noodzakelijkerwijze rechtsonzekerheid schept, te meer omdat sommige bepalingen van het ontwerp van decreet gelijkaardig zijn als die welke in het voornoemd koninklijk besluit zijn opgenomen.

Een handelwijze welke niet een dergelijk risico voor de rechtszekerheid inhoudt bestaat erin dat aan de Vlaamse regering wordt overgelaten de datum van opheffing van het koninklijk besluit van 28 november 1975 te bepalen, welke datum zou moeten worden afgestemd op die van de inwerkingtreding van het decreet in ontwerp, welke dan op zijn beurt zou moeten samenvallen met die van de inwerkingtreding van de uitvoeringsbesluiten. Zekerheidshalve kan artikel 28 dan worden geredigeerd als volgt :

"Art. 28. Het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling wordt, wat het Vlaamse Gewest betreft, opgeheven op een door de Vlaamse regering te bepalen datum".

Artikel 29.

In het eerste lid schrijve men : "... verleend met toepassing van het koninklijk besluit van 28 november 1975 een aanvraag tot erkenning indient".

Artikel 30.

Gelet op de bij artikel-28 van het ontwerp geformuleerde opmerking, wordt voor artikel 30 de volgende redactie in overweging gegeven :

"Art. 30. De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt".

De kamer was samengesteld uit

Mevrouw	: S. VANDERHAEGEN,	kamervoorzitter,
de Heren	: M. VAN DAMME,	staatsraden,
	: D. ALBRECHT,	
	G. SCHRANS,	assessoren van de
Mevrouw	: Y. MERCHERS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	: A. BECKERS ,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. w. VAN VAERENBERGH, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door Mevr. M.-C. CEULE, eerste referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS.

S. VANDERHAEGEN.

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

HOOFDSTUK 1

Inleidende bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder:

1° arbeidsbemiddeling tegen betaling : het geheel van activiteiten, uitgeoefend door een tussenpersoon, dat erop gericht is werkzoekenden bij te staan bij het zoeken van een nieuwe tewerkstelling of werkgevers bij het zoeken van arbeidskrachten, en met het doel hetzij een rechtstreeks of onrechtstreeks materieel voordeel te bekomen van de werkgever, de werkgever of beiden, hetzij, zonder daarbij een materieel voordeel na te streven, van deze personen of van één van hen een bijdrage, toelatings- of inschrijvingsgeld of enige vergoeding te bekomen voor het optreden;

2° de minister : de Vlaamse minister die het tewerkstellingsbeleid onder zijn bevoegdheid heeft;

3° de erkenningscommissie : de commissie ingesteld bij artikel 18 van dit decreet;

4° het bureau : de rechtspersoon of de natuurlijke persoon die, onder welke naam dan ook, activiteiten in de zin van 1° uitoefent.

HOOFDSTUK 11

Algemene beginselen

Artikel 3

Dit decreet is niet van toepassing op werkaanbiedingen die worden bekendgemaakt in kranten of publicaties of door middel van auditieve of visuele media, tenzij de betrokken media als uitsluitend of hoofddoel hebben op te treden als

tussenpersoon in de zin van artikel 2, 1°. Het decreet is evenmin van toepassing op de bureaus die uitsluitend onder de toepassing vallen van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest.

Dit decreet is niet van toepassing op de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding.

Artikel 4

De exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling is verboden.

Onder de voorwaarden bepaald in dit decreet is de exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling toegelaten voor de categorieën van personen waarvoor de openbare dienst voor arbeidsbemiddeling kennelijk niet in staat is aan de vraag naar arbeidsbemiddeling op een doelmatige wijze te voldoen.

Artikel 5

Na advies of op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen bepaalt de Vlaamse regering de categorieën van personen bedoeld in artikel 4, tweede lid.

Artikel 6

Zonder voorafgaande erkenning mag niemand een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling voor de in artikel 5 bedoelde categorieën exploiteren, noch met het oog op de exploitatie ervan, adverteren of reclame maken.

HOOFDSTUK 111

Erkenningsregeling

AFDELING I

Erkenning

Artikel 7

§ 1. De Vlaamse regering bepaalt de procedure inzake de aanvraag van de erkenning en de hernieuwing ervan.

§ 2. De erkenning wordt verleend door de minister na advies van de erkenningscommissie.

Wanneer het advies niet binnen de door de Vlaamse regering vast te stellen termijn wordt verleend, kan de minister een beslissing nemen. Deze beslissing dient met redenen te worden omkleed en vermeldt voor welke categorieën van personen de erkenning geldt.

Wanneer de minister afwijkt van het advies, dient hij in zijn beslissing de redenen aan te geven voor die afwijking.

§ 3. De erkenning wordt verleend voor een periode van één jaar en is hernieuwbaar na advies van de erkenningscommissie.

§ 4. De verleende erkenning is niet voor overdracht vatbaar.

§ 5. Overeenkomstig de nadere regelen die de Vlaamse regering bepaalt, kan de minister, na advies van de erkennings-

commissie, een termijn bepalen waarbinnen het bureau effectief gebruik moet maken van de erkenning.

Artikel 8

§ 1. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° regelmatig opgericht zijn in de vorm van een handelsvennootschap of een vereniging zonder winstgevend doel waarvan, blijkens de statuten, de activiteit bestaat uit het exploiteren van een bureau; indien het een natuurlijk persoon betreft, moet deze persoon de burgerrechten en politieke rechten genieten;

2° niet in staat van faillissement of in staat van kennelijk onvermogen verkeren, noch het voorwerp uitmaken van een procedure tot faillietverklaring, noch een gerechtelijk akkoord hebben aangevraagd of verkregen;

3° onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben aan wie het uitoefenen van dergelijke functies is verboden krachtens het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 waarbij aan bepaalde veroordeelden en aan de gefailleerden verbod wordt opgelegd bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen en waarbij aan de rechtbanken van koophandel de bevoegdheid wordt toegekend dergelijk verbod uit te spreken;

4° onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning of tot hernieuwing van de erkenning, aansprakelijk gesteld zijn voor de verbintenissen of schulden van een gefailleerde vennootschap, bij toepassing van de artikelen 35, 6°, 63ter, 123, tweede lid, 7°, of 133bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen;

5° onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben die tijdens de periode van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag tot erkenning of tot hernieuwing van de erkenning, herhaaldelijk of op een ernstige wijze in overtreding zijn geweest op het gebied van de fiscale verplichtingen, de sociale verplichtingen of de wettelijke en reglementaire bepalingen met betrekking tot de exploitatie van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling;

6° onder de bestuurders, zaakvoerders, lasthebbers of personen bevoegd om de vennootschap of de vereniging te verbinden of te vertegenwoordigen, geen personen hebben aan wie de burgerrechten en politieke rechten zijn ontnomen;

7° voldoen aan de verplichtingen die de sociale en de fiscale wetgeving opleggen;

8° beantwoorden aan de criteria van professionele deskundigheid die door de Vlaamse regering worden vastgesteld;

9° in zijn werking geen banden van exclusieve of overwegende aard onderhouden met hetzij een uitzendbureau bedoeld in artikel 7, 1° van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking

stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, hetzij een outplacement-bureau bedoeld in artikel 2, 4° van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest, hetzij een sociaal secretariaat bedoeld in artikel 44 van het K.B. van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders;

10° zich ertoe verbinden de persoonlijke levenssfeer van de werkzoekende te eerbiedigen en de gegevens die tot de persoonlijke levenssfeer behoren, enkel te gebruiken met toestemming en in het belang van de werkzoekende in het kader van zijn professionele inschakeling en met inachtneming van de bepalingen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens;

11° zich ertoe verbinden elke informatie over de opdrachtgevende werkgever enkel te gebruiken binnen het kader van de in artikel 2, 1° bedoelde activiteiten;

12° zich ertoe verbinden inzage te verlenen aan de personen bedoeld in 10° en 11° betreffende de over hen opgeslagen gegevens en hen, op hun verzoek, na beëindiging van de opdracht hun dossier terug te geven;

13° zich ertoe verbinden de personen bedoeld in 10° en 11° op een objectieve, respectvolle en niet-discriminerende wijze te behandelen;

14° zich ertoe verbinden onder geen beding enige vergoeding van de werkzoekende te vragen of te aanvaarden;

15° zich ertoe verbinden niet in de plaats te treden van de opdrachtgevende werkgever bij de aanwervingsbeslissing, de onderhandelingen daaromtrent of diens personeelsbeleid;

16° zich ertoe verbinden enkel beloning en kosten in rekening te brengen volgens een schaal overlegd aan en goedgekeurd door de Vlaamse regering;

17° zich ertoe verbinden een samenwerkingsovereenkomst te sluiten met de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding overeenkomstig de voorwaarden en modaliteiten bepaald door de Vlaamse regering na advies van het beheerscomité van deze Dienst;

18° zich ertoe verbinden geen activiteiten in de zin van artikel 2, 1° uit te oefenen voor zover deze activiteiten verband houden met een staking, uitsluiting of een schorsing van de arbeidsovereenkomst bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten;

19° zich ertoe verbinden de gegevens bij te houden met betrekking tot de vacatures waarvoor activiteiten in de zin van artikel 2, 1° worden uitgeoefend alsook met betrekking tot de in artikel 16 bedoelde activiteiten;

20° zich ertoe verbinden geen activiteiten in de zin van artikel 2, 1° uit te oefenen wanneer deze activiteiten leiden tot een tewerkstelling die strijdig is met de openbare orde of waarvan het bureau duidelijk kan vaststellen dat zij een inbreuk inhouden op de sociale of fiscale wetgeving;

21° zich ertoe verbinden aan de minister en de erkenningscommissie een activiteitenverslag te bezorgen waarvan de minimuminhoud en de periodiciteit wordt bepaald door de Vlaamse regering;

22° geen activiteiten uitoefenen die verboden zijn krachtens het Verdrag nr. 9 op de arbeidsbemiddeling van de

zeelieden aangenomen op 10 juli 1920 door de Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie en goedgekeurd bij de wet van 6 september 1924;

23" de gedragscode onderschrijven waarvan de inhoud wordt vastgelegd door de Vlaamse regering op eensluidend advies van de erkenningscommissie.

Na advies of op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen kan de Vlaamse regering specifieke voorwaarden bepalen voor bepaalde categorieën van personen waarvoor activiteiten in de zin van artikel 2, 1" kunnen worden uitgeoefend.

§ 2. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest of het Waalse Gewest heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, aantonen dat het in zijn gewest aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in § 1 voldoet.

Indien de erkenningscommissie tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan zij de minister adviseren een deel of het geheel van de voorwaarden op te leggen zoals bepaald in § 1.

§ 3. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een buitenlands bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel binnen de Europese Gemeenschap heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, aantonen dat het in zijn land aan gelijkwaardige voorwaarden als vermeld in § 1 voldoet.

Indien de erkenningscommissie tot de bevinding komt dat deze voorwaarden niet gelijkwaardig zijn, kan zij de minister adviseren een deel of het geheel van de voorwaarden op te leggen zoals bepaald in § 1.

§ 4. Om erkend te worden, opnieuw erkend te worden en het te blijven, moet een bureau dat als rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel buiten de Europese Gemeenschap heeft of als natuurlijke persoon er kantoor houdt, voldoen aan de voorwaarden vermeld in § 1.

Het moet daarenboven het bewijs leveren dat het in het land van herkomst activiteiten in de zin van artikel 2, 1" uitoefent.

Artikel 9

Het bureau dat een erkenning of een hernieuwing ervan aanvraagt, deelt de naam mee van de natuurlijke personen met woon- of verblijfplaats in België die gemachtigd zijn het bureau tegenover derden te verbinden en het in rechte te vertegenwoordigen.

Artikel 10

De Vlaamse regering bepaalt welke documenten en bewijsstukken het bureau bij de aanvraag tot erkenning of tot hernieuwing ervan moet voegen.

Het bureau moet aan de erkemringscommissie alle bijkomende documenten, stukken en inlichtingen verstrekken die zij nodig acht om na te gaan of de erkenningsvoorwaarden vervuld zijn.

Indien een lid van de erkenningscommissie of het bureau erom verzoekt wordt dit laatste gehoord.

AFDELING 11

Intrekking of schorsing van de erkenning

Artikel 11

§ 1. De minister kan, na advies van de erkenningscommissie, de erkenning intrekken of schorsen voor de termijn die hij bepaalt wanneer :

1" het bureau de erkenningsvoorwaarden niet meer vervult;

2" het bureau de bepalingen van dit decreet overtreedt;

3" de aanvrager of de personen bedoeld in artikel 8, § 1, 2" en 4°, tijdens de geldigheidsduur van de erkenning een onherroepelijke veroordeling hebben opgelopen wegens valsheid in geschrifte, gebruik van valse geschriften of wegens misdaden en wanbedrijven, bepaald bij de titels VII en IX van boek 11 van het Strafwetboek, alsmede wegens één van de inbreuken bepaald bij artikel 20 van dit decreet;

4" de erkenning verleend werd op grond van verklaringen die vals, onvolledig of onjuist worden bevonden;

5" het bureau plaatsingen heeft verricht in samenwerking met Belgische of buitenlandse bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling die niet over een geldige erkenning beschikken;

6" het bureau dat de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten overtreedt;

7" het bureau als voorwaarde voor de plaatsing, de verplichting oplegt aankopen of uitgaven te doen in een drankgelegenheid, een hotel of een logement of in enig andere handelszaak of onderneming;

8" het bureau als voorwaarde stelt dat de geplaatste personen het bij iedere nieuwe indiensttreding zal laten optreden;

9° het bureau toelaat dat in' het bureau activiteiten worden uitgeoefend door personen wier erkenning werd ingetrokken.

De minister dient zijn beslissing met redenen te omkleden.

Wanneer de erkenningscommissie een eenparig advies uitbrengt, dient de minister dit advies te volgen. Ingeval van een niet-eenparig advies beslist de minister en deelt hij zijn beslissing mee aan de erkenningscommissie.

Het betrokken bureau wordt vooraf gehoord door de erkenningscommissie of ten minste daartoe behoorlijk opgeroepen.

§ 2. In geval het bureau niet langer aan de erkenningsvoorwaarden voldoet kan de minister, hetzij op het verzoek van een gewone meerderheid van de erkenningscommissie, hetzij op eenparig verzoek van de werkgeversvertegenwoordigers of de werknemersvertegenwoordigers in de erkenningscommissie, de lopende erkenning vervangen door een erkenning voor de duur van zes maanden tijdens welke het bureau het bewijs moet leveren dat opnieuw voldaan wordt aan de voorwaarden van artikel 8.

§ 3. De minister kan, na advies van de erkenningscommissie, de termijn van de schorsing verminderen met inachtneming van het bepaalde in § 1, derde lid.

§ 4. De erkenningscommissie kan de feiten die haar ter kennis komen en die wijzen op overtredingen of tekortkomingen zoals bedoeld in § 1, ter kennis brengen van de minister die de ambtenaren en beambten, aangewezen krachtens artikel 18 met een onderzoek belast.

§ 5. De in § 4 bedoelde ambtenaren en beambten stellen de erkenningscommissie in kennis van alle waarschuwingen, termijnen en processen-verbaal bedoeld in artikel 19, § 3.

Artikel 12

Iedere exploitant van een bureau voor arbeidsbemiddeling tegen betaling wiens erkenning wordt ingetrokken, kan geen nieuwe erkenning meer krijgen.

Artikel 13

In geval van definitieve stopzetting van de in dit decreet bedoelde activiteit door het bureau wordt de erkenning geschrapt.

AFDELING 111

Werkingsregelen

Artikel 14

Het bureau is ertoe gehouden een tekst waarin de rechten van de werkzoekende en de werkgever worden uiteengezet, te overhandigen aan de gegadigden of in extenso aan te plakken in de voor het publiek toegankelijke lokalen van het bureau op de plaats waar hij het best kan worden gelezen. De inhoud van deze tekst wordt vastgesteld door de minister na advies van de erkenningscommissie.

Het bureau is er eveneens toe gehouden in zijn briefwisseling melding te maken van het erkenningsnummer en de erkende activiteit.

Artikel 15

Het bureau mag in geen geval in een drankgelegenheid of in een aanhorigheid van een dergelijke gelegenheid worden gevestigd.

Zo het bureau gevestigd is in een handelshuis moet het zonder toedoen van de handelaar of diens aangestelde toegankelijk zijn langs een afzonderlijke ingang.

Artikel 16

Het bureau mag werkzoekenden in het buitenland werven of plaatsen op voorwaarde dat de reglementering inzake de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten wordt nageleefd.

Artikel 17

Het bureau is ertoe gehouden de minister en de erkenningscommissie in kennis te stellen van :

1° de wijzigingen aangebracht in de oprichtingsakte, de statuten of de lijst van bestuurders, zaakvoerders of lasthebbers;

2" de wijzigingen betreffende de naam van de natuurlijke personen bedoeld in artikel 9;

3" de stopzetting van de in dit decreet bedoelde activiteit.

AFDELING IV

Erkenningscommissie inzake arbeidsbemiddeling

Artikel 18

§ 1. In de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen wordt een commissie voor de erkenning van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling opgericht.

De erkenningscommissie dient de minister van advies omtrent de erkenning, de hernieuwing, de schorsing of de intrekking van de erkenning.

§ 2. De erkenningscommissie is samengesteld uit :

1" een voorzitter;

2" een gelijk aantal vertegenwoordigers van de representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties;

3" twee deskundigen die onafhankelijk staan tegenover enerzijds de organisaties die in de erkenningscommissie vertegenwoordigd zijn en anderzijds de bureaus bedoeld in dit decreet en waarvan tenminste één houder is van het diploma van doctor of licentiaat in de psychologie;

4" twee ambtenaren van het Departement Economie, Werkgelegenheid en Binnenlandse Aangelegenheden van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De voorzitter wordt gekozen onder de leden van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen. Er bestaat een wisselend voorzitterschap tussen de leden die de werkgevers- en de werknemersorganisaties vertegenwoordigen. Bij afwezigheid van de voorzitter neemt een lid van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen het voorzitterschap over.

De leden van de erkenningscommissie worden door de Vlaamse regering benoemd. Deze bepaalt tevens de nadere regelen betreffende de samenstelling en de werkwijze van de commissie.

Alleen de in het eerste lid, 2" genoemde leden zijn stemgerechtigd.

§ 3. Er is onverenigbaarheid tussen het mandaat van lid van de erkenningscommissie en de hoedanigheid van bestuurder, zaakvoerder, lasthebber of aangestelde van de in dit decreet beoogde bureaus.

§ 4. Op voorstel van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en mits beslissing van de minister kan de erkenningscommissie bedoeld in artikel 10 van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest, belast worden met de taken van de commissie bedoeld in artikel 2, 3°.

HOOFDSTUK IV

Toezicht

Artikel 19

§ 1. Onverminderd de plichten van de officieren van de gerechtelijke politie houden de door de minister aangewezen ambtenaren en beambten toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§ 2. De in § 1 bedoelde ambtenaren mogen bij uitoefening van hun opdracht :

1° tussen 5 en 21 uur zonder voorafgaande verwittiging vrij binnentreden in alle lokalen, woonruimtes uitgezonderd, waarvan zij redelijkerwijze kunnen vermoeden dat ze aan hun toezicht onderworpen zijn;

2° tussen 21 en 5 uur met voorafgaande toestemming van de rechter in de politierechtbank binnentreden in de in 1 bedoelde lokalen, woonruimtes uitgezonderd, voor zover er redenen zijn om te veronderstellen dat er inbreuken gepleegd zijn op de reglementering waarop zij toezicht uitoefenen;

3° een onderzoek, een controle of een enquête instellen alsmede alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten om zich ervan te vergewissen dat de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan werkelijk worden nageleefd, inzonderheid:

a) hetzij alleen, hetzij samen de persoon die het bureau exploiteert, zijn aangestelden of lasthebbers, alsook de werkzoekenden of de werkgevers die een beroep hebben gedaan op het bureau, ondervragen over alle feiten die nuttig zijn voor de uitoefening van het toezicht;

b) zich zonder verplaatsing alle documenten en stukken doen voorleggen die bij dit decreet zijn voorgeschreven of uittreksels ervan opmaken;

c) inzage hebben en een afschrift nemen van alle documenten en stukken die zij voor het volbrengen van hun opdracht nodig achten;

d) tegen ontvangstbewijs alle documenten en stukken in beslag nemen die het mogelijk maken een inbreuk vast te stellen;

4° de aanplak gelasten van de bescheiden die krachtens dit decreet moeten worden aangeplakt.

§ 3. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten hebben het recht waarschuwingen te geven, de overtreder een termijn toe te kennen om zich in orde te stellen en processen-verbaal te maken die bewijslast hebben tot het tegendeel is bewezen.

Op straffe van nietigheid moet een afschrift van het proces-verbaal ter kennis van de overtreder worden gebracht binnen een termijn van zeven dagen na de vaststelling van de overtreding.

§ 4. De in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten kunnen, in de uitoefening van hun ambt, de bijstand van de gemeentepolitie en de rijkswacht vorderen.

HOOFDSTUK V

Strafbepalingen

Artikel 20

Onverminderd de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van 100 tot 5.000 frank of met één van deze straffen alleen :

1° hij die een bureau exploiteert zonder regelmatige erkenning, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers;

2° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die commissieloon, bijdragen, toelatings- of inschrijvingsgelden of vergoedingen vorderen of innen, buiten de door dit decreet bepaalde perken;

3° ieder persoon, al dan niet houder van een erkenning, die een bureau exploiteert, alsmede zijn aangestelden of lasthebbers die het krachtens dit decreet geregelde toezicht verhinderen;

4° ieder persoon die wetens en willens een beroep doet op een bureau waarvan de exploitant niet in het bezit is van een regelmatige erkenning.

Artikel 21

Ingeval van herhaling kan de straf bedoeld in artikel 20 op het dubbel van het maximum worden gebracht.

Artikel 22

De exploitant van het bureau, al dan niet houder van een erkenning, is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboetes waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld.

Artikel 23

Alle bepalingen van boek 1 van het Strafwetboek, uitgezonderd hoofdstuk V, maar met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de bij dit decreet vastgestelde overtredingen.

In geval van herhaling zal artikel 85 van het Strafwetboek evenwel niet van toepassing zijn.

Artikel 24

De publieke rechtsvordering wegens overtreding van de bepalingen van dit decreet en van de uitvoeringsbesluiten ervan verjaart door verloop van drie jaren na het feit waaruit de vordering is ontstaan.

HOOFDSTUK VI

Slofbepalingen

Artikel 25

De wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk ingeval van inbreuk op sommige sociale wetten, is van toepassing op al wie in het Vlaams Gewest een bureau exploiteert zonder regelmatige erkenning in de zin van artikel 6 van dit decreet en de werkgever die wettens en willens een beroep doet op een bureau waarvan de exploitant niet in het bezit is van een regelmatige erkenning.

Het bedrag van de administratieve geldboete is gelijk aan het bedrag vermeld in artikel 1 van de wet en wordt vermenigvuldigd overeenkomstig artikel 11 van de wet.

Artikel 26

Artikel 23 van het decreet van 20 maart 1984 houdende oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling wordt opgeheven.

Artikel 27

Artikel 6, § 1, 11° van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaamse Gewest wordt vervangen door de volgende bepaling :

„11° indien het een outplacementbureau betreft, geen activiteiten uitoefenen die betrekking hebben op de arbeidsbemiddeling tegen betaling zoals bedoeld in het decreet van [...] tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest”.

Artikel 28

Artikel 5, § 1 van het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest wordt aangevuld als volgt :

„10° geen activiteiten uitoefenen die betrekking hebben op de arbeidsbemiddeling tegen betaling zoals bedoeld in het decreet van [...] tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaamse Gewest”.

Artikel 29

Het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling wordt, wat het Vlaamse Gewest betreft, opgeheven op een door de Vlaamse regering te bepalen datum.

A r t i k e l 3 0

De erkenning verleend met toepassing van het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling, blijft gelden mits het betrokken bureau binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, een aanvraag tot erkenning indient.

Tot over deze aanvraag is beslist, blijft de lopende erkenning gelden.

Tijdens deze overgangsperiode blijft het bureau onderworpen aan de bepalingen van voormeld koninklijk besluit van 28 november 1975.

Artikel 31

De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

Brussel, 25 januari 1995.

De minister-president van de Vlaamse regering,

L. VAN DEN BRANDE

*De Vlaamse minister van Tewerkstelling
en Sociale Aangelegenheden,*

L. PEETERS
